

บทนำ

ฉบับแรก

นิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา

คลับชื่อดังบนย่านมิดทาวน์ได้รับเสียงโหวตให้เป็นคลับยอดเยี่ยมอันดับต้นๆ ทุกปี ทั้งในเว็บไซต์และนิตยสาร สถานที่แห่งนี้จึงเป็นแหล่งรวมนักท่องเที่ยวจำนวนมาก รวมถึงซีอีโอหนุ่มเจ้าของโรงแรมชื่อดังในนิวยอร์ก ซึ่งขยายสาขามาจากประเทศไทยและเพิ่งเปิดตัวไปได้ไม่นาน แต่กลับทำรายได้เป็นที่น่าพอใจ โดยปกติชายหนุ่มไม่ใช่คนชอบเที่ยวเท่าไรนัก ทว่าก่อนกลับประเทศไทยหนึ่งสัปดาห์ เจมส์มอร์แกน ผู้จัดการทั่วไปขออาสาพามาเปิดหูเปิดตาบ้าง เมื่อลูกน้องเสนอ ผู้เป็นนายจำเป็นต้องสนองอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ภริทศ อัครวอนันต์ วัยสามสิบเจ็ดปี รูปร่างสูงใหญ่กำยำ กล้ามเนื้อเป็นมัด กล้ามหน้าท้องเป็นลอนคลื่นสวย เป็นผลมาจากการออกกำลังกายสม่ำเสมอ โบหน้าหล่อเหลาออกไปทางเชื้อสายจีนซึ่งได้รับมรดกมาจากมารดาผู้ล่วงลับ จากที่เคยต้องสวมแว่นสายตาดตลอดเวลา แต่ตอนนี้ชายหนุ่มไม่ต้องพึ่งพามันอีกแล้วเมื่อเลือกทำเลสิก สองปีที่ย้ายมาอยู่อเมริกา ภริทศเปลี่ยนแปลงตัวเองอย่างมาก ส่วนหนึ่งเป็นเพราะงาน อีกส่วนเป็นเพราะว่างเกินไป จึงเอาเวลาที่เหลือไปเข้ายิมดูแลตัวเองจนผลลัพธ์ที่ได้้นอกจากหุ่นแสนเพอร์เฟกต์แล้ว ยังกลายเป็น

ที่หมายปองของสาวน้อยสาวใหญ่ แต่เขายังไม่พบคนที่สามารถทำให้หัวใจเต้นแรงหรืออยากใช้ชีวิตอยู่ด้วยตลอดไป แม้จะไม่ได้ปิดกั้นหัวใจหรือเรื่องความรักก็ตาม

เมื่อก้าวเข้ามาในคลับก็ได้ยินเสียงเพลงดังกระหึ่ม กระตุ้นให้นักท่องเที่ยวหรือแขกลุกขึ้นมาโยกอกสเตรปลีลาแดนซ์ให้สุดเหวี่ยง ทว่าไม่ใช่กับซีอีโอหนุ่มรายนี้ เขาเพียงแต่นั่งดื่มและพูดคุยกับเจมส์ ซึ่งแน่นอนว่าไม่พ้นเรื่องงาน

“ผมไม่อยู่ คุณดูแลทางนี้ให้เรียบร้อยนะ มีอะไรโทร. หาผมได้ตลอดเวลา”

“ไม่มีปัญหา คุณวางใจได้...ผมเองก็ผ่านการทำงานโรงแรมมาหลายที่ พบปะพวกซีอีโอดังก็หลายคน แต่ไม่มีใครเหมือนคุณเลยสักคน”

มือที่กำลังยกแก้ววันดีขึ้นจับขวดค็อกเทล “หมายความว่ายังไง”

“ผมเห็นคุณทำแต่งงาน นอกจากงานก็เข้ายิม ไม่เคยสนใจอย่างอื่น อย่างน้อยออกมาสังสรรค์บ้างก็ยังดี ตั้งแต่รู้จักมาสองปี ผมเห็นคุณเที่ยวนับครั้งได้ คุณยังไม่มีครอบครัวน่าจะใช้ชีวิตโสดให้คุ้มหน่อยเดี๋ยวพอแต่งงานจะกระดิกตัวลำบากแบบผมนะ” เจมส์หัวเราะพร้อมกับยกมือข้างซ้ายให้เห็นแหวนตรงนิ้วนาง

ภริทศเพียงแค่อะตักยิ้ม “คุณก็รู้ว่าผมชอบทำงาน”

“แต่คุณควรชอบอย่างอื่นบ้าง ดูโน่นสิ...ผู้หญิงโตะนั่นดูเหมือนจะสนใจคุณนะ เธอมองตั้งแต่เราเข้ามาแล้ว”

ชายหนุ่มหันไปมองตามสายตาดูจิงเจอเข้ากับสาวผมบลอนด์สวมชุดเกาะอกสีแดงเพลิง ซึ่งส่งสายต่ายั่ววนสื่อความหมายพร้อมชูแก้วเหล้าขึ้นเล็กน้อย ภริทศเพียงส่งยิ้มให้ แต่ไม่ได้รู้สึกสนใจ ก่อนจะหันกลับมาดื่มและคุยเรื่องงานต่อ คงเพราะโรงแรมเพิ่งเปิด แม้จะไปได้ดี แต่ก็ไม่มีใครอยากให้มโหรีมิดพลาด ทุกอย่างต้องเพอร์เฟกต์

โดยเฉพาะเรื่องบริการ

ผ่านไปหนึ่งชั่วโมงบรรยากาศก็ยิ่งคึกคัก ชายหนุ่มกวาดสายตามองไปโดยรอบพบว่าวันนี้เหมือนจะมีงานปาร์ตี้อะไรสักอย่างเพราะลูกค้าหลายคนสวมชุดแฟนซี เขาเพิ่งเห็นเทพเจ้าธอร์เดินผ่านไปพลางคิดไปว่าแอสการ์ดคงล่มสลายแล้วเลยย้ายมาอยู่นิวยอร์กกันสินะ เวลาล่วงเลยมาถึงเที่ยงคืนชายหนุ่มจึงขอตัวไปเข้าห้องน้ำ ทิ้งให้เจมส์สนุกต่อเพียงลำพัง

หลังจากทำธุระส่วนตัวเสร็จ ภูริทัตคิดว่าควรกลับได้แล้ว เพราะพุงนี้เข้ามือนัดต่อมวยกับเทรนนอร์แต่เช้า ขณะที่กำลังล้างมือ ความเจ็บบของโซนนี่ทำให้ได้ยินเสียงคนทะเลาะกันอย่างชัดเจน ที่สำคัญเป็นภาษาไทยเสียด้วย ดูเหมือนจะเป็นคูรักคนไทย

“ฉันไม่มีอะไรจะคุยกับนายแล้ว เลิกตามฉันสักที”

“อย่าเพิ่งไปสิเพชร ได้โปรด...ยกโทษให้ผม และ...”

“ไม่มีวัน! นายนอนกับผู้หญิงคนอื่น นอกใจฉัน และฉันเกลียดผู้ชายแบบนี้ที่สุด อย่ามาให้ฉันเห็นหน้าอีก”

ภูริทัตได้ยินบทสนทนานี้ได้แต่สายหน้าน้อยๆ พลางคิดว่าการนอกใจไม่ใช่เรื่องที่ดีเลย ผู้ชายคนนี่คงทำพลาด สมควรที่จะถูกบอกเลิก เขาไม่รู้ต้นตอของเสียงมาจากไหน แต่ก็ยังได้ยินต่อเนื่อง

“แต่ผมรักคุณ ผู้หญิงคนนั้นแค่ทางผ่าน”

“แต่ฉันไม่ได้รักนาย เลิกยุ่งกับฉันซะ”

“หมายความว่ายังไง ไม่ได้รักผม หรือว่าคุณมีคนอื่น”

“ไม่ได้รักก็คือไม่ได้รัก และฉันจะมีใครก็เป็นเรื่องของฉัน นับจากนี้มันไม่เกี่ยวกับนายอีกแล้ว เลิกตามฉันสักที ฉันรำคาญ!” เสียงใสของหญิงสาวตะโกนตามอารมณ์ที่หงุดหงิด

หลังจากนั้นเสียงของทั้งคู่ค่อยๆ หายไป จากที่ได้ยินคาดเดาว่าผู้หญิงคนนี่คงเป็นคนเด็ดขาดพอสมควร ผู้ชายน่าจะหมดหวังแล้ว

เขาทำเพียงแค่นี้ก็พอ

“เนี่ยแหละนะความรัก”

ถึงแม้จะโสดมานาน แต่เชื่อว่าภริยาคงไม่เคยรู้สึกพิเศษกับใคร เคยมีมาบ้าง และครั้งนั้นก็เกิดขึ้นกับน้องสะใภ้ของตัวเอง ตอนนั้นเขาคิดว่ามีโอกาส แต่พอเวลาผ่านไปก็รู้ว่า เป็นไปไม่ได้ เขาทำได้แค่ยอมรับความจริง

นักธุรกิจหนุ่มกลับเข้ามาด้านในอีกครั้งทว่าไม่เจอเจมส์

แล้ว พยายามมองหา แต่ด้วยคนจำนวนมาก คงไม่ใช่เรื่องง่ายจึงตัดสินใจจ่ายเงินแล้วเดินออกมาด้านนอก ก่อนจะไปบอกกับพนักงานขับรถให้หารถมาให้ เขาหยิบโทรศัพท์เครื่องหรือออกมาหมายจะโทร. หาเจมส์ ทว่ายังไม่ทันได้ทำอย่างที่คิด จู่ๆ ก็ถูกชนเข้าจากทางด้านหลังจนโทรศัพท์ตกพื้น ชายหนุ่มสับสนไปๆ คิดว่าคงเป็นคนเมาชนจึงก้มลงเก็บแล้วหันไปต่อว่าคนที่ เป็นภาษาอังกฤษ

“เดินยังไของคุณ”

เมื่อคนชนหันมาหาเขาก็ต้องผงะ เพราะเธอแต่งตัวเป็น ฮาร์ลีย์ คิวีน¹ ผมของเธอถูกย้อมเป็นสีทองมัดรวบทั้งสองข้าง ซึ่งถูกย้อมเป็นข้างหนึ่งสีชมพูและอีกข้างเป็นสีฟ้า สวมเสื้อยืดสีขาวยาวๆ ตัดขอบแดงตัวสั้นเผยให้เห็นหน้าท้องแบนราบและสวมกางเกงขาสั้น กุดสีดำสนิทอวดเรียวยาวสวยภายใต้ถุงน่องตาข่าย ในมือถือไม้เบสบอล เป็นอาวุธประจำกาย ที่แตกต่างไปคงเป็นใบหน้าเรียวยาวรูปไข่ซึ่งไม่ได้แต่งเข้มเหมือนกับต้นแบบ แต่นั่นก็มากพอที่จะทำให้ภริยาคิดว่าเธอกล้าแต่งตัวแบบนี้ออกจากบ้านได้อย่างไรกัน ไม่อายบ้างหรือไม

¹ เป็นตัวละครตัวร้ายในหนังสือการ์ตูนชุดของสำนักพิมพ์ดีซีคอมิกส์ มีบทบาทหลักเป็นศัตรูของแบทแมน

“ฉันขอโทษ ฉัน...”

“เพชร! คุณจะทิ้งผมแบบนี้ไม่ได้นะ”

เสียงเข้มเป็นภาษาไทยของผู้ชายดังมาจากอีกด้านหนึ่ง ชายหนุ่มรู้ทันทีว่าเป็นคู่รักที่เขาได้ยินตรงห้องน้ำชาย เขาแต่งตัวเป็น ใจิกเกอร์² หนึ่งในตัวละครจากหนังสือดังซึ่งเป็นแฟนของ ฮาร์ลีย์ คิวินน์ ผู้หญิงที่ชนเขาสวมเสื้อหนังสีม่วงเปลือยด้านในเผยให้เห็นหน้าท้องไร้ก้ามที่ไม่มีอะไรให้รอดเลยแม้แต่ร้อย แกรมยังแต่งหน้าซะเหมือนเสียด้วย

“ทำไมฉันจะทิ้งนายไม่ได้ เราจับกันแล้วไง เลิกตามฉันสักที ฉันจะกลับ”

“คุณยังกลับไม่ได้...แล้วนี่อะไร ผู้ชายคนนี้ใคร อ้อ...อย่าบอกนะว่าแฟนใหม่ นัดให้มันมารับถึงนี่เลยเหรอ” ชายคนเดิมที่กำลังโมโหจากการถูกบอกเลิกกำลังเข้าใจผิดคิดไปเอง มองผู้ชายที่ยืนด้านหลังคนรักด้วยสายตาไม่เป็นมิตร

หญิงสาวอ้าปากจะตอบ แต่พอหันกลับไปมองคนที่เธอชนยังยืนนิ่ง ขับพลันก็คิดเรื่องดีๆ ออก ใบหน้าสวยผุดรอยยิ้มร้าย รีบคว้าแขนแกร่งมากอดแน่น ชบหน้าลงทันทีแล้วเอ่ยได้กลับ

“ใช่ รู้อย่างนี้เลิกยุ่งกับฉันสักที”

ภริทศเบิกตากว้างตอบกลับด้วยภาษาเดียวกัน “นี่คุณ...ผม...”

“ให้ตายเถอะ! คุณนอกใจผมจริงๆ คุณมีคนอื่น”

“ที่นายยังนอกใจฉันได้ รู้อย่างนี้ก็จับกัน แยกย้าย ต่างคนต่างไป” หญิงสาวสรุป

“คุณไม่เสียเวลาเวลาที่คบกันเลยเหรอ”

² ใจิกเกอร์ เป็นดาวร้ายตัวสำคัญในการ์ตูนเรื่องแบทแมน เป็นอาชญากรที่มีบุคลิกขี้ม และหัวเราะตลอดเวลา เหมือนตัวใจิกเกอร์ในเกมไฟ

“แค่หนึ่งเดือน ไม่มีค่ามากพอที่จะให้ฉันเสียตายหรือ...ที่รักคะ เราไปกันเถอะ” เธอตอบกลับอย่างเผ็ดร้อนแล้วหันมาพูดเสียงหวาน กับผู้ชายข้างกาย ก่อนออกแรงลาก เพราะขึ้นเขาพูดอะไรออกมาจน ความแตก ผู้ชายตรงหน้าต้องไม่ยอมจบแน่ และเธอก็เบียดเขาเต็มที แล้วด้วย

“ผมไม่เชื่อ มันดีกว่าผมตรงไหน” ชายหนุ่มขยับเข้ามาใกล้

“ดีกว่าทุกอย่าง ดูลี...เขาหล่อกว่า รวยกว่า กล้ามก็แน่น ที่สำคัญ ฉันและเขา เราชอบกัน ไซ้ใหม่คะที่รัก” เธอยังหันไปถามพร้อม ส่งสายตาหวานเชื่อม

ภริทศอำปากค้ำกับสถานการณ์ตรงหน้า ยังไม่ทันตอบอะไร ผู้ชายคนนั้นก็ตวาดเสียงดัง “ผมไม่เชื่อ!”

เธอกลอกตา ฟันลมหายใจ “ไม่เชื่อไซ้ใหม่”

“ไซ้ คุณหลอกผมไม่ได้ จ้างมันมาเท่าไรล่ะ ผม...”

“ได้! ฉันจะแสดงให้เห็น นายจะได้เชื่อว่าเราคบกันจริงๆ”

ว่าแล้วหญิงสาวก็บังคับให้ร่างสูงหันมาหาก่อนจะเขย่งปลายเท้า ประคองแก้มสาก และกดจวบลงบนริมฝีปากหนาอย่างหนักหน่วงทันที ทำเอาดวงตาคมเข้มของผู้บริหารหนุ่มถึงกับเบิกกว้างอย่างตกใจ สัมผัสนุ่มหยุ่นก่อให้เกิดกระแสไฟฟ้าแล่นปราดส่งตรงไปยังเบื้องล่างทันที แต่เพียงชั่วเดียวเธอก็ถอนริมฝีปากออก นั่นทำให้เขารู้สึก ‘เสียตาย’

“เป็นยังไง เชื่อหรือยัง” เธอยกคิ้วมองแฟนเก่า

“โธ่เว้ย ฉันยังไม่เคยได้จวบเธอเลย ใส้เวอร์ แกแย้งแฟนฉัน ฉันไม่ปล่อยไว้แน่”

นักธุรกิจหนุ่มที่กำลังอึ้งกับการถูกปล้นจวบยังไม่ทันระวังตัว หมัด ลุ่นๆ ก็กระแทกที่โหนกอย่างจัง แม้มันไม่ได้แรงมาก แต่ก็รู้สึกเจ็บ นิดหน่อยจนทำให้เขาได้สติ ของขึ้นบ้างเช่นกัน จะเดินไปเอาเรื่อง ทว่า

ผู้หญิงข้างกายกลับเดินมาขวางและจัดการตบหน้าให้แทนขาดใหญ่

“เลิกบ้าสักที ฉันมาคบกับคนอย่างนายได้ยังไงกันเนี่ย”

“ฉันไม่ปล่อยไว้แน่ โดยเฉพาะมัน รอก่อน”

เวลานั้นโจ๊กเกอร์หนุ่มกดโทรศัพท์หาใครสักคน เพียงไม่นานก็มีชายร่างใหญ่เหมือนเป็นบอดีการ์ดของคลับเดินออกมาถึงสามคน หญิงสาวรู้ว่าไม่ใช่เรื่องดีแน่ๆ ก็คว้ามือแฟนหลอกๆ มาจับไว้แน่น

“นี่คุณ ผมว่าเรื่องมัน...” ชายหนุ่มยังไม่ทันพูดจบ อีกฝ่ายก็พูดแทรกขึ้นมาก่อน

“วันนี้ฉันจะสั่งสอนแก จำเอาไว้ว่าอย่ามายุ่งกับผู้หญิงของมาร์ค!”

ดวงตาของหญิงสาวเบิกกว้าง กระซิบถาม “คุณพร้อมไหม”

“พร้อมอะไร ผมจะบอกว่า...”

“วิ่งไป!”

สิ้นเสียงของหญิงสาว ร่างของภริทศก็ถูกแรงจุดจากสาวน้อยข้างกายให้ออกวิ่ง ตอนแรกยังไม่เข้าใจสถานการณ์ แต่เมื่อหันกลับไปมองเห็นฝรั่งยักษ์สามคนวิ่งไล่ตามแบบไม่ลดละก็เข้าใจทันที

“ปล่อยผม ผมจัดการมันได้”

“จะจัดการได้ยังไง พวกมันตัวใหญ่อย่างกับยักษ์ อย่าทำตัวเป็นจ่า พนม หน่อยเลย คุณจะถูกพวกมันกระที่บและ อาจจะมีตัวอีกที่ไปโผล่ในไอซียูโนนเลย” หญิงสาวพูดพลางวิ่งอย่างรวดเร็ว

“แต่คุณก็มีไม้เบสบอลนี่ ใช้ฟาดมันซะสิ”

“นี่ไม้ปลอม แค่พรอบเฉยๆ ใครจะบ้าพกไม้จริงมาเล่า” หญิงสาวสวนกลับ

“แต่ว่า...”

“อย่าพูดมาก พูดไปวิ่งไป มันเหนื่อยนะ เก็บแรงไว้วิ่งกันดีกว่า” ภริทศได้แต่สบถในใจอย่างนึกสงสัยว่าวันนี้มันวันอะไรกัน อย่า

ตอบว่าวันอังคารเชียว เขารู้อยู่แล้ว แต่ที่หมายถึงคือทำไมเขาต้องมาช่วยกลายเป็นแฟนหลอกๆ ของผู้หญิงตัวเล็กที่ชอบพูดเอง เองเอง แถมยังจบบเขาทำให้เขาโดนต่อย และตอนนี้ยังต้องมาถูกตามล่าจากพวกนักเลงอีก ที่สำคัญยังคิดว่าเขาไม่มีทางสู้่อีกด้วย ถึงแม้ว่ารูปร่างจะเสียเปรียบ แต่เขาที่ฝึกศิลปะการต่อสู้มาร่วมปีก็เคยล้มคนตัวใหญ่กว่านี้มาแล้วด้วยซ้ำ

วิ่งกันมาได้สักพักจนห่างจากคลับพอสมควร ทั้งสองก็หยุดอยู่หน้าร้านมินิมาร์ทที่เปิดไฟสีขาวสองสว่าง มือที่กุมกันแน่นเมื่อครู่ถูปลดปล่อยออก ฤทธิ์ศมมองไปทางด้านหลังไม่เห็นมีใครตามมาแล้วจึงหันกลับมามองผู้หญิงตัวเล็กที่ก้มตัวลงหลบหายใจอย่างกับวิ่งมาร้อยกิโล ทั้งที่เขาคำนวณระยะทางแล้วคิดว่าไม่ได้ไกล และตัวเองก็ไม่มีอาการเหนื่อยแต่อย่างใด เพราะชายหนุ่มวิ่งออกกำลังกายทุกเช้าอยู่แล้ว

“เกือบไปแล้วไหมล่ะ ดินะพวกมันถอดใจซะก่อน ไม่ตามต่อ”

“ให้ผมพูดได้หรือยัง” เขาถามด้วยใบหน้าเรียบเฉย

หญิงสาวหันไปมองผู้ชายที่พูดภาษาไทยฟังชัด ก็รู้ว่ามาจากประเทศเดียวกัน “พูดมาสิ ฉันไม่ได้เอาอะไรอุดปากคุณสักหน่อย”

เขากลอกตา “ใช่ แต่ทุกครั้งที่ผมพยายามพูด คุณจะพูดแทรกตลอด ผมเลยไม่รู้ว่าคุณพูดตอนไหนดี”

เมื่อถูกประชด เธอก็ยึดกายขึ้นเต็มความสูงที่ร้อยหกสิบเซนติเมตรและตอบว่า “เอาน่า ฉันรู้ว่า...”

“หยุด พอเลย ไม่ต้องพูด ถึงที่ผมพูดบ้าง นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน ผมไปเป็นแฟนคุณตอนไหน แล้วมาจบบผมทำไม แถมยังโดนแฟนคุณต่อยอีก และคนพวกนั้นก็ตามมาเพื่อจะทำร้ายผม ให้ตายเถอะ...ผมช่วยเพราะคุณแท้ๆ เลย” นักธุรกิจหนุ่มพูดเร็วเป็นชุดพลางจ้องมองใบหน้าเรียวยาวรูปไข่ แสงไฟสีขาวตรงนี้ยิ่งทำให้เห็นชัดเจน เพราะเธอมัดแกละสองข้างจึงเห็นใบหน้าอันแสนงดงาม ผมทรงนี้ยิ่งทำให้เธอดู

เด็กกลาง คาดเดาอายุว่าคงไม่เกินยี่สิบห้าปีอย่างแน่นอน เรื่องความสวยไม่ต้องพูดถึง สวยมากซะด้วย สวมกับชื่อเพชรตามที่ผู้ชายคนนั้นเรียก

“ฉันไม่ได้อยากจับคุณสักหน่อย แต่สถานการณ์นั้นฉันไม่มีทางเลือก แค่อยากสลัดแฟนเก่าไปให้พ้น คุณก็เห็นแล้วว่าหมอนั้นพูดไม่รู้เรื่อง และฉัน...”

“คุณเลยให้ผมกลายเป็นแพะ โดนมันต่อยหน้าเข้าให้ทั้งที่ผมไม่ได้รู้เรื่องอะไรด้วยเลย”

หญิงสาวถอนหายใจ “โอเคๆ ฉันรู้คุณไม่พอใจ กำลังโกรธใช่ไหม ฉันเห็นนี่ ถือว่าเป็นการรับผิดชอบที่ทำให้คุณเจ็บตัว แม้จะไม่เห็นบาดแผลบนหน้าก็เถอะ”

ภริทัตชฆมวดคิ้ว ผู้หญิงคนนี้ก็กำลังว่าเขา ‘หน้าหนา’ ทางอ้อมหรือเปล่าเนี่ย แต่ยังไม่ทันได้ตอบโต้อะไรกลับไป เขาก็เห็นเธอล้วงบางอย่างออกมาจากกระเป๋ากางเกง แล้วคว้ามือเขาไปจับยึดอะไรบางอย่างให้ เมื่อแบออกดูจึงเห็นเป็นแบงก์ห้าสิบบดอลลาร์

“อะไร”

“เงินไง อย่าบอกนะว่าหมัดนั้นแรงมากจนทำให้ผมมองคุณเบลออกไปแล้ว”

ชายหนุ่มสูดลมหายใจเข้าลึกๆ พยายามระงับอารมณ์หงุดหงิด “ผมรู้ว่าเงิน แต่คุณให้ผมทำไมไม่ทราบ”

“ฉันทำให้คุณเจ็บตัว ฉันช่วยออกค่าทำแผล อย่างน้อยฉันก็เป็นคนมีความรับผิดชอบ”

“แต่ผมไม่ได้เจ็บมากขนาดนั้น”

“ถ้าฉันถือว่าเป็นค่าเสียหายที่ฉันจับคุณก็ได้” หญิงสาวคนเดิมยังบอกต่อ

ชายหนุ่มมองเงินในมือ ไม่รู้จะสรรหาคำอะไรมาพูด จับของเขา มีค่าแค่ห้าสิบบดอลลาร์ หรือประมาณพันกว่าบาทเท่านั้นเองหรือ ให้

ตายเถอะ

“คุณ ผม...”

“นี่ดีก็มากแล้ว ฉันคงต้องไปก่อน กลับบ้านดี ๆ นะคุณ พวกนั้น คงไม่ตามมาแล้วละ ที่เหลือฉันจะเคลียร์ให้เอง” หญิงสาวตบปากก่อน จะโบกแท็กซี่ที่ผ่านมาพอดีแล้วกระโดดขึ้นรถไป

คนร่างสูงถูกปล่อยทิ้งไว้กลางทางกับเงินห้าสิบบดดอลลาร์ ความ หงุดหงิดทำให้ต้องระเบิดเสียงออกมา “นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันวะ โดน จวบ โดนต่อย และยังโดนเอาเงินพาดหัวอีก ยายตัวแสบเฮ้ย!”

ชายหนุ่มพาดวงพาดวงงุนงับกับสถานการณ์ก่อนจะหมุนตัว เดินกลับทางเดิมเพียงลำพัง มือหนักขึ้นแตะริมฝีปาก สัมผัสนั้น ยังตราตรึงเสียจนรู้สึกกระหายอยากได้สักครั้ง พอได้สติก็สายหน้าซ้ำๆ

“แกต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ เธอยังเด็กอยู่เลยนะเว้ย... นิสัยก็ไม่ น่ารัก แสบได้โล!”

ภริทศยังบ่นต่อเนื่องแม้จะพยายามสลัดเรื่องของเธอลอกไป แต่ ไม่ง่ายเลย พอกลับมาถึงคลับ เขาคาดหวังว่าจะได้เจอแฟนของผู้หญิง คนนั้น จะจัดการให้สาสม แม้ไม่ใช่คนชอบมีเรื่อง แต่หากถูกใครทำร้าย จะปล่อยไปง่ายๆ ได้อย่างไร แต่พอมาถึงก็ไม่พบ มีเพียงรถของเขาที่ จอดรออยู่ ชายหนุ่มจำต้องปล่อยให้ตัวเองโดนต่อยฟรี ยัดเงินห้าสิบบ ดอลลาร์ใส่กระเป๋าใส่ตาดวงแล้วกระโดดขึ้นรถยนต์คันหรูสีดำสนิท ขับออกไปอย่างรวดเร็ว

“ผู้หญิงอย่างนี้ อย่าได้เจอกันอีกเลย”

เขาคงไม่รู้เลยว่ากงล้อแห่งโชคชะตาได้หมุนแล้ว นับจากนี้ เห็นที่ชีวิตเรียบง่ายและสุขสงบ คงไม่ได้เป็นอย่างที่หวัง งานนี้โคแก่ที่ ครองตัวโสดมาหลายปี เห็นทีจะมีหุบ้าอ่อนมาสอยให้ลงจากคาน ชะแล้ว!

โจทก์เก่าและการดูตัว

กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

คุณหาสน์อัครวอนันต์ตั้งอยู่ใจกลางกรุงเทพมหานคร บนพื้นที่ทำเลทองมูลค่าหลายสิบล้านบาท มีเนื้อที่หลายไร่ติดกับแม่น้ำเจ้าพระยา ตั้วบ้านหลังใหญ่สไตล์โมเดิร์นตั้งตระหง่านท่ามกลางสนามหญ้าสีเขียว มีต้นไม้จำนวนมากคอยให้ความร่มรื่น นอกจากนี้ยังมีแปลงดอกไม้หลากสีสีนหลายสายพันธุ์อวดความสวยงามให้ผู้พบเห็นได้ชื่นชม

อัครวอนันต์เป็นตระกูลมหาเศรษฐีหมื่นล้านที่ถือครองธุรกิจโรงแรมชื่อดังอย่าง เดอะแกรนด์รอยัลเฮฟเว่น และโรงแรมในเครือทั้วประเทศไทยและต่างประเทศ ล่าสุดก็เพิ่งเปิดสาขาที่นิวยอร์กโดยได้ลูกชายคนโตอย่างภูริทัตเข้าไปบริหารดูแล ส่วนลูกชายคนเล็กอย่างภูติศก็ดูแลสาขาที่ประเทศไทยรวมถึงโรงแรมในเครือ

นอกจากธุรกิจจะไปได้สวยสร้างมูลค่ามหาศาล ชื่อเสียงความเก่งกาจด้านการบริหารของสองทายาทก็ไม่ได้น้อยหน้า ได้รับรางวัลมากมาย รวมถึงการชื่นชมอยู่เสมอ ทั้งสองจึงเป็นที่หมายปองของสาวน้อยสาวใหญ่ทั้วประเทศ สำหรับภูติศที่ลั่นระฆังวิวาห์กับนักเขียนสาวอย่างนลินี่ หลังการคบหาดูใจว่าสองปีไปได้ไม่นาน ก็เพิ่งมีสมาชิกใหม่เป็นโง่ทองคลั่งใจอย่างเด็กชายภีมากร อายุเพียงสามเดือน ทำ

เอาสาว ๆ ออกหักกันไปค่อนข้างประเทศ ตอนนี่ทุกคนจึงพุ่งเป้าไปยังทายาทคนโตอย่างภริทศ ที่มีใบหน้าหล่อเหลาไม่แพ้ห้องชาย ถึงแม้จะบริหารงานที่ต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ แต่กลับไทยเมื่อไหร่ก็มักมีนิตยสารชื่อดังมารุมจับถ่ายภาพขึ้นปกอยู่บ่อย ๆ ถึงแม้จะไม่ค่อยออกสื่อ แต่ก็ถูกจับตามองและมีแฟนคลับสาว ๆ ไม่น้อยเลย

ยามเช้าภายในห้องอาหารเกิดความโกลาหลเล็กน้อย เมื่อแพรวพรรณคุณผู้หญิงของบ้านกำลังง่วนกับการสั่งเด็กรับใช้ให้จัดโต๊ะให้เรียบร้อย ก่อนจะเดินเข้าไปในครัวควบคุมดูแลอาหารเช้าวันนี้ เพราะเป็นวันพิเศษที่ลูกชายคนโตกลับบ้าน แม้จะเดินทางกลับมาถึงกลางดึกและไม่ได้ออกรอ แต่เช้าวันนี้ก็ไม่อยากให้มีอะไรบกพร่อง นาน ๆ ลูกจะกลับมาสักที ถึงแม้ภริทศจะมีสถานะเป็นลูกเลี้ยง และในอดีตเธอไม่เคยสนใจเขา ค่อนข้างจะไม่ชอบหน้าเสียด้วยซ้ำไป เพราะคิดว่าเขาจะมาแย่งทุกอย่างไปจากลูกชายแท้ ๆ อย่างภุติศ

แต่เมื่อสองปีก่อนเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝัน เธอถูกจับตัวไปพร้อมกับลูกสะใภ้ อย่างนลินี ภริทศได้เสี่ยงชีวิตมาช่วยและยอมเจ็บตัวเพื่อเธอ นั่นทำให้แพรวพรรณได้ตระหนักว่าที่ผ่านมา เธอใจร้ายกับลูกเลี้ยงที่ดูแลมาตั้งแต่เล็กคนนี้เหลือเกิน ทั้งที่ภริทศรักและเคารพเธอเหมือนแม่แท้ ๆ มาโดยตลอด เหตุการณ์นั้นทำให้เธอปรับความคิดใหม่ เปิดใจรับลูกชายคนนี้และรักไม่ต่างจากลูกแท้ ๆ นับจากนั้นครอบครัวก็มีแต่ความสุข

“นวล ทศตื่นหรือยังละ” แพรวพรรณเอ่ยถามหัวหน้าแม่บ้านที่รับใช้กันมานาน

“ตื่นแล้วค่ะ กำลังอาบน้ำ”

“ตาสีมละ” แพรวพรรณถามต่อถึงหลานชายคนแรกวัยสามเดือนอย่าง กิม กิมากร แก้วตาดวงใจของทุกคนในบ้าน

แม้ที่แรกภุติศกับนลินีจะใช้ชีวิตครอบครัวด้วยกันที่คอนโดมิเนียม

สุดหู แต่พอคลอดลูก เธอเองก็เสนอให้ย้ายกลับมาอยู่ที่นี้ อย่างน้อย
ก็มีคนช่วยดูแล ซึ่งทั้งคู่ก็ตอบตกลง

“คุณหนูตื่นแล้วค่ะ คุณนี่กำลังให้นม”

คุณผู้หญิงของบ้านพักหน้ารั้วก่อนจะคอยกำกับดูแลงานครัว
ต่อ

สามสิบนาทีต่อมาทุกคนก็มาพร้อมหน้าพร้อมตากันที่โต๊ะอาหาร
ตำแหน่งหัวโต๊ะเป็นของภุชเณศที่เกษียณแล้ว ยกหน้าที่ความรับผิดชอบ
เรื่องโรงแรมให้แก่ลูกชายทั้งสอง ช่างกันนั้นคือภรรยาคู่ชีวิตอย่างแพรว-
พรรณ ตรงกันข้ามคือภริยาที่ซึ่งเพิ่งกลับมาจากอเมริกา ถัดไปเป็นภริยา
ที่รูปร่างสูงใหญ่กว่าพี่ชายเล็กน้อย และปิดท้ายด้วยนลินี สะใภ้คนเล็ก
วัยสามสิบเอ็ดปี ส่วนเด็กชายก็มากรหลังไปอีกรอบหลังกินนม ซึ่งมี
พี่เลี้ยงรับหน้าที่ดูแลต่อ

ระหว่างที่กำลังกินข้าวต้มกึ่งร้อนๆ แสนอร่อย ภุชเณศก็เอ่ยถาม
ลูกชาย “งานที่นั่นเป็นยังไงบ้างลูก”

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีครับ แม้จะเพิ่งเปิดได้ไม่นาน แต่ก็ทำรายได้
พอสมควร” ภริยาที่ศรายนาง โรงแรมที่ว่านั่นคือความรับผิดชอบของเขา
ทั้งหมด ตั้งแต่เริ่มก่อสร้าง ดูแล จนกระทั่งเปิดตัวได้ไม่กี่เดือน และ
ผลลัพธ์ที่ออกมาค่อนข้างน่าภูมิใจทีเดียว

“นายอยากกลับมาบริหารที่ไทยไหมล่ะ สลับกัน ฉันไปดูที่
นั่นเอง” ภุชเณศเสนอที่เล่นที่จริง แม้จะอายุห่างกันสามปีก็ไม่เคยเรียก
ผู้ชายคนนี้ว่าพี่เลย แต่เขาก็ให้ความเคารพไม่น้อย

“แน่ะ หาเรื่องพาดาก็มีอยู่ห่างจากแม่อีกแล้ว รู้ว่าแม่ติดหลาน
ก็ชอบแบกเลี้ยงแม่อยู่เรื่อย” แพรวพรรณพูดแทรกก่อนที่ภริยาที่ศจะทันได้
ตอบอะไร

“พี่ก็พูดไปอย่างนั้นละคะคุณแม่ รู้เลยว่าก็มีติดคุณย่ามาก ต้อง
ฟังคุณย่าร้องเพลงกล่อมทุกวัน” นลินีบอกแม่สามมีด้วยรอยยิ้ม แม่เมื่อ

ก่อนจะไม่ได้ชอบหน้ากันเท่าใดนัก แต่เมื่อวันเวลาผ่านไป เธอก็เคารพ
นับถืออีกฝ่ายเหมือนมารดาอีกคน

แพรวพรรณได้ยินอย่างนั้นก็ยิ้มหน้าบาน มีคนบอกว่าเด็กจะ
ทำให้บ้านดูมีสีสัน นั่นคือเรื่องจริง จากเมื่อก่อนอยู่กับสองคนกับสามี
ช่างเย็บเหงานาเหลือเกิน พอลูกชาย ลูกสะใภ้และหลานๆ มาอยู่ด้วย
ก็มีความสุขขึ้นเยอะ

“ถึงนายจะไปจริงๆ ฉันก็ไม่ยกให้หรอกนะ สวรรค์ของฉันเลย”
คนเป็นพี่ขีบตา ที่นั่นมีทั้งอิสระและความสุข

ญาติศกหัวไหล่พี่ชาย เข้าใจความหมายนั้น ก่อนจะเปลี่ยนหัวข้อ
การสนทนาเป็นการพูดคุยแลกเปลี่ยนเรื่องงาน ส่วนใหญ่ผู้ชายสามคน
จะพูดกันเสียมากกว่า แต่แพรวพรรณเองก็มีเรื่องที่จะพูดกับลูกชาย
คนโตจึงพยายามหาโอกาสเหมาะในช่วงกินของหวาน

“พู่นี่ที่ศว่างใหม่ลูก จะไปไหนหรือเปล่า”

“ไม่ครับ คุณแม่มีอะไรหรือเปล่าครับ”

“พู่นี่แม่นัดเพื่อนไว้ อยากให้ทศไปเป็นเพื่อนแม่หน่อย ได้ไหม
จ๊ะ” แพรวพรรณส่งยิ้มให้

เวลานั้นญาติศรู้ทันรีบหันไปบอกพี่ชาย “นายน่าจะเดาได้นะ
คุณแม่นัดเพื่อน อยากให้นายไปด้วย หมายความว่ายังไง ต้องไม่ใช่
เรื่องปกติแน่”

“คุณ เราเคยมีบทเรียนการหาคุณให้ลูกมาแล้วนะ จำไม่ได้หรือ”
ภูธเนศเป็นอีกคนที่รู้ทันความคิดของภรรยา เพราะก่อนหน้านี้เคยมา
ปรึกษาว่าอยากให้ภริษัทสละไสตล์กที

“ฉันรู้หรอกค่ะ ไม่ต้องมาย้ำ” แพรวพรรณพูดด้วยน้ำเสียงติด
จะอนเล็กน้อย ย้อนนึกถึงสองปีก่อน ที่พยายามให้ญาติศแต่งงานกับ
ลูกสาวของเพื่อน ซึ่งมีฉากหน้าที่สวย เก่ง แต่เบื้องหลังกลับร้ายกาจ
ขนาดคิดจะฆ่าเธอกับบลินี นั่นนับว่าเป็นบทเรียนราคาแพงที่จะจดจำ

ไปจนวันตาย

“ถ้าอย่างนั้นจะจับคู่ให้ทัศนีกทำไหม” ภูจนเสถียรถามต่อ

“ทุกคนเข้าใจผิดกันไปใหญ่แล้วค่ะ ฉันไม่ได้จะจับคู่ให้ลูก ทัศนีกเอาแต่ทำงาน ยังไม่มีเวลาหาภรรยาสักที การไปครั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้ลูกได้เจอผู้หญิงดีๆ และคนนี่บอกเลยว่าฉันคัดมาแล้ว รับรองดูไม่พลาดอีก” แพรวพรรณบอกอย่างมั่นใจ ตอนแรกเพียงแค่ได้ยิน แต่เมื่อสามวันก่อนบังเอิญได้เจอตัวจริง ทั้งสวย เก่ง ฉลาด เรียบร้อย และเป็นกุลสตรี

“คนเรารู้หน้าไม่รู้ใจนะครับคุณแม่” ภูตีสเตือน

“แม่รู้หรือกนะ แต่ทัศนีย่าเข้าใจแม่ผิดนะ แม่ไม่ได้จะจับคู่ลูกมฤชน ถ้าทัศนีกเองแล้วไม่ชอบ ก็ไม่เป็นไร แม่แค่อยากให้คุณได้เจอใครบ้างเท่านั้นเอง” เธอรีบบอกลูกเลี้ยง หากเป็นเมื่อก่อนคงไม่คิดจะยุ่งุ่นวาย แต่พอเปิดใจแล้ว ภูริทัศนีกก็เหมือนลูกชายแท้ๆ อยากให้เจอคนที่ดีและสิ่งที่ดี

ภูริทัศนียิ้ม “ผมเข้าใจครับคุณแม่”

“ดีจ้ะ...ทัศนีย่าไม่ห้อยแล้วนะลูก แก่กว่านี้จะหาผู้หญิงยากนะ”

“แต่ผู้หญิงบางคนก็ชอบผู้ชายอายุเยอะนะคะคุณแม่” นลินีออกความเห็น

“แต่ถ้ารอให้ทัศนีกเอง แม่กลัวว่าจะเยอะกว่านี้นะสิ ก่อนแม่ตายก็อยากเห็นทัศนีกเป็นฝั่งเป็นฝา มีคนดูแล”

“โอ้ คุณแม่ครับ คุณแม่ยังแข็งแรง อยู่กับพวกเราได้อีกนาน” ภูริทัศนีกปลอบใจ

“นั่นสิ ผมยังเห็นคุณบ่นเด็กรับใช้ได้ทุกวัน อุ้มตาก็เดินได้เป็นกิโล ยังอีกนานคุณ”

เมื่อถูกสามีแซว แพรวพรรณมิวายมองค้อน ห่องอาหารก็มีเพียงเสียงหัวเราะ นานๆ ที่จะได้นั่งกินข้าวพร้อมหน้าพร้อมตา เพราะภูริทัศนีก

งานยุ่งกว่าจะบินกลับมาแต่ละทีหนึ่งปีเพียงสองครั้ง ต้องให้คนทางบ้านบินไปหาเสียเป็นส่วนใหญ่

หลังจากจบมือเข้า ภูริทัตออกมานั่งจิบชาอยู่ตรงระเบียง กับภุติศ ทอดสายตามองไปยังแม่น้ำเจ้าพระยา ส่วนคนอื่นนั่งอยู่ในห้องรับแขก ฝ้าเด็กชายภีมากรที่ย้ายลงมาอนด้านล่าง

“ไม่อยากจะกลับมาอยู่ที่นี่จริงๆ เหรอ”

ภูริทัตอมยิ้มส่ายหน้า “ไม่ละ นียวอร์ก็ไม่ได้แยะ และฉันก็มีความสุขดี”

“หรือว่านายช้อนอะไรไว้ที่นั่น ผู้หญิงเหรอ” ภุติศถามแซว ส่งรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ รู้ดีว่าพี่ชายจากที่นี้ไปเพราะหลีกทางให้เขาขึ้นเป็นซีอีโอแทน และอีกหนึ่งเหตุผลคือตกหลุมรักนลินี

มันเกิดขึ้นก่อนที่เขาจะแต่งงาน ซึ่งนลินีปฏิเสธตามตรง เพราะไม่เคยมีใจให้ภูริทัตมาก่อน ซึ่งภายหลังภุติศก็บอกพี่ชายว่าบางทีความรู้สึกที่เกิดขึ้นคงไม่ใช่ความรัก และตอนนี้ภูริทัตก็ไม่ได้คิดอะไรกับภรรยาของเขาแล้ว

“ไม่มี ฉันไม่ใช่เสียผู้หญิงอย่างนายสักหน่อย”

“ไวๆ อย่าพูดดังไป เมียฉันได้ยินจะเข้าใจผิด ฉันเลิกนิสัยนั้นแล้ว มีนี่คนเดียว ฉันก็ไม่ต้องการใครอีก” ภุติศยกขาขึ้นจิบ แกวต่าเปี่ยมด้วยความรัก

“นายนี่มันเลี่ยนจริงๆ”

“นายควรจะมีใครบ้าง ชีวิตจะสมบูรณ์มากขึ้นพี่ชาย”

“บางทีโชคชะตาอาจจะกำหนดให้ฉันอยู่คนเดียวก็ได้”

“แบบนั้นผู้หญิงคนอื่นคงเสียใจแยะ”

ภูริทัตแค้นยิ้ม ไม่ใช่ว่าไม่อยากมีใคร เพียงแต่ยังไม่เจอคนที่ถูกใจเท่านั้น ก็หวังว่าจะมีสักคนที่จะเข้าใจและพร้อมมาเติมเต็มในส่วน

ที่ขาดหาย หวังว่าบางทีโชคชะตาจะนำพาให้พบใครสักคนเร็วๆ นี้

“นายคิดยังไงที่คุณแม่จะพาไปดูตัว”

“เฉยๆ ฉันไม่อยากขัดใจท่าน นายก็รู้”

“แต่ชีวิตนายเสียวนะ”

“ฉันรู้ แต่คุณแม่ก็ไม่ได้บังคับนี่”

“นายพูดเหมือนไม่รู้จักท่านดี ถ้านายยอมไปครั้งนี้ มันไม่จบแค่ครั้งเดียวแน่ ดูท่าคนนี้จะถูกใจมาก หลังจากได้เจอตัวจริงแล้ว กลับมาก็เอาแต่พูดเพื่อนำรักอย่างนั้นอย่างนี้” ภูติศถ่ายทอดเรื่องราวนี้ให้พี่ชายฟัง อันที่จริงภรรยาเป็นคนเล่าต่างหากเพราะตอนนั้นเขาทำงานอยู่

“อย่าลืมว่าฉันไม่ได้อยู่ที่นี้ตลอดไปสักหน่อย เดี่ยวฉันก็กลับอเมริกา คุณแม่คงทำอะไรไม่ได้”

“รู้จักท่านน้อยไป ว่าแต่นายไม่มีผู้หญิงที่ชอบแม้แต่คนเดียวเลยหรือ”

ภูริทศกำลังจะตอบ แต่จู่ๆ ภาพของผู้หญิงที่แต่งตัวเป็น ฮาร์ลีย์ คิวินน์ ซึ่งปล้นจวบแรกไปก็แวบเข้ามาในหัวสมอง เหตุการณ์เกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อสัปดาห์ก่อน แต่จนกระทั่งวันนี้ชายหนุ่มยังไม่สามารถสลัดภาพของเธอออกไปได้เลย

“นั่นแน่ นี่แบบนี่แปลว่ามีละสิ” ภูติศแซวต่อ

“ฉันจะเอาเวลาที่ไหนไปชอบใคร นายก็รู้ว่าโรงแรมเพิ่งเปิดใหม่ยังมีอะไรให้ทำอีกมาก ฉันงานยุ่งจนแทบหาเวลากินข้าวไม่ได้ด้วยซ้ำ” ชายหนุ่มพูดเกินจริงไปนิดหน่อย เพราะอย่างน้อยก็ยังพอมีเวลาเข้ายิมสามวันต่อสัปดาห์

“แต่ก็เอาเถอะ บางทีผู้หญิงที่คุณแม่หาให้อาจจะเป็นเนื้อคู่ นายก็ได้”

“อาจจะใช่”

สองพี่น้องมองหน้ากันก่อนจะหัวเราะเบาๆ แล้วพูดคุยต่อ เพียงไม่นานทั้งสามคนในห้องรับแขกก็ตามมาสมทบ พร้อมเด็กชายภิมากรที่ตื่นแล้ว แม้จะยังไม่ค่อยรู้เรื่อง แต่รอยยิ้มอารมณ์ดีก็ทำให้ผู้เป็นลุงใจละลาย

ช่วงเที่ยงของวันรุ่งขึ้นภริทศรับหน้าที่เป็นสารนิพนามารดา ไปยังร้านอาหารชื่อดังบรรยากาศดี แม้ที่แรกจะบอกว่าให้ไปเป็นเพื่อน แต่สุดท้ายแพรวพรรณเฉลยว่าเป็นการ ‘ดูตัว’

ทันทีที่มาถึง เขาให้แพรวพรรณเข้าไปก่อนเพราะจะโทรศัพท์หาเจมส์เพื่อสั่งงาน ชายหนุ่มยื่นหันหลัง จึงไม่ทันเห็นว่าใครบางคนเดินผ่านไป ทว่ากลิ่นน้ำหอมดอกไม้ที่ลอยโชยมาเตะจมูก คຸ້ນเหมือนว่าเคยได้กลิ่นนี้มาจากตัวผู้หญิงที่ปล้นจูบ พอหันกลับไปมองกลับพบเพียงความว่างเปล่า พลังคิดว่าคงหลงนอนไปเองและน้ำหอมกลิ่นนี้คงมีคนใช้ไม่น้อย

“แกควรลบเธอออกจากหัวสมองได้แล้วไอ้ทศ เธอทำให้แกโดนต่อยเสียวนะเว้ย”

เมื่อเจมส์รับสายเขาจึงสลับเรื่องอื่นออกพร้อมสั่งการอยู่พักหนึ่ง พอวางสายก็เดินตามมารดาเข้าไปด้านใน พนักงานของร้านพาไปที่โต๊ะซึ่งอยู่ในสวนร่มรื่น ประกอบกับอากาศที่ไม่ร้อนมากนัก มีสายลมเย็นๆ พัดผ่าน ถือว่าร้านนี้เป็นร้านที่มีบรรยากาศดีทีเดียว พอมาถึงก็เห็นผู้หญิงสองคนนั่งหันหลังอยู่ คงเป็นเพื่อนของคุณแม่และอีกคนก็คงเป็นคู่หูตัวของเขาสินะ เมื่อท रुดตัวนั่งลงข้างมารดา พลันได้สบตากับผู้หญิงตรงหน้า ดวงตามคมเข้มก็เบิกกว้าง

ใครจะไปคิดว่าคู่หูตัวจะเป็นคนเดียวกับยายตัวแสบที่แต่งเป็นฮาร์ลีย์ ควินน์ ผู้หญิงที่ยังอยู่ในความทรงจำ สร้างวีรกรรมด้วยการจับและปิดท้ายด้วยการถูกต่อย ทว่าวันนี้เธอมาแปลก ภาพที่เห็นทำให้

ต้องขี้ตาซ้ำอีกรอบ จากสาวเปรี้ยวที่กล้าแต่งตัวอย่างนั้นออกจากบ้าน กลายเป็นสาวหวานเรียบร้อยเหมือนผ้าพับไว้ ผมที่ถูกข้อมหลายสัปดาห์กลายเป็นสีดำสนิท มัดรวบตั้งเป็นหางม้า เผยให้เห็นใบหน้าเรียวยาวรูปไข่อ่อนเยาว์ กระจางใส ไร้การแต่งแต้มเครื่องสำอางใดๆ ชุดเสื้อแขนสั้นทำจากผ้าลูกไม้สีขาวกับกระโปรงสีชมพูยาวกรอมเท้าและรองเท้าคัทชูสีน้ำตาล ถึงแม้จะเปลี่ยนเป็นคนละคน แต่ภูริทัตกลับจำได้แม่นยำไม่ผิดตัวแน่นอน

“นี่คุณ!”

คนถูกทักยังคงแสดงสีหน้าบริสุทธิ์ไร้เดียงสา วางตัวนิ่งเฉย ทว่าแววตากลับเล็ดลึกลงไปว่าโลกจะกลมวันไหนก็ได้ แต่ต้องไม่ใช่วันนี้ ส่วนผู้ใหญ่อีกสองคนมีสีหน้างุนงงปนสงสัย

“ทัตรู้จักหนูเพชรด้วยหรือจ๊ะ”

ชื่อเล่นเดียวกับผู้หญิงคนนั้นยิ่งตอกย้ำว่าไม่ผิดตัว “ใช่ครับ ผมเคยเจอ”

“แต่เพชรไม่เคยเจอคุณเลยนะคะ” หญิงสาวรีบพูดแทรก

ภูริทัตขมวดคิ้ว แค่สปีดตาห้เดียว ทำไมเธอถึงจำไม่ได้ มีหน้าซ้ำยังมีเรื่องนั้นอีก เป็นเหตุการณ์ที่น่าจะลืมได้ง่ายๆ

“คุณจำไม่ได้หรือ เราเจอกันที่คลับคืนนั้น และเราสองคน...”

“เพชรไม่เคยเที่ยวคลับเลยนะคะ คุณต้องเข้าใจผิด หรือเจอคนที่หน้าคล้าย เพราะมักมีคนบอกว่าเพชรหน้าโหล ใช่ไหมคะคุณแม่” หญิงสาวหันไปหามารดา

“ใช่จ๊ะ เพชรเป็นเด็กเรียบร้อย เรื่องเที่ยวกลางคืนไม่มีแน่นอน น้ารับรองได้จ๊ะ”

แพรวพรรณได้ยินก็ยิ้ม “ลูกดิฉันคงจำผิดจริงๆ ค่ะคุณดาว และดิฉันก็เชื่อว่าหนูเพชรคงไม่ทำอย่างนั้นแน่นอน”

“แต่ผม...” ชายหนุ่มทำท่าจะแย้ง แต่เมื่อผู้หญิงทั้งสามคนหัน

มามองโดยเฉพาะคนต้นเรื่องที่ยังทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ ก็เคาะได้ว่าหากยังดีต่อ
แฟ่งต่อคงจะเป็นการเสียมารยาท จึงเอ่ยตอบกลับไปอย่างเสียงไม่ได้

“ผมคงจำผิดจริงๆ ครับ”

“ถ้าอย่างนั้นแม่จะแนะนำให้คุณรู้จักกับคุณดาว เพื่อนแม่จะ รู้จัก
กันมาได้ปีกว่าแล้ว เราเจอกันตอนไปนั่งวิปัสสนาและหลังจากนั้น
ก็ร่วมงานบุญกันอีกหลายครั้ง”

ชายหนุ่มยกมือไหว้ด้วยความเคารพ “สวัสดิ์ครับ”

“สวัสดิ์ค่ะ”

“ส่วนนี่หนูเพชร พัชรา และนี่ภูริทัต ลูกชายป้าค่ะ”

“สวัสดิ์ค่ะ” หญิงสาวรีบยกมือไหว้เสียจนผู้ชายตรงหน้ารับไหว้
แทบไม่ทัน

“ตัวจริงหล่อกว่าที่เห็นในนิตยสารอีกนะคะ” ลัดดาวัลย์กล่าวชม

“หนูเพชรก็ไม่น้อยหน้า กิริยามารยาทงดงามเพียบพร้อม สมกับ
เป็นกุลสตรี คุณดาวอบรมเลี้ยงดูลูกได้ดีจริงๆ ค่ะ ใครได้เป็นสะใภ้
ยิ่งกว่าถูกรางวัลใหญ่ซะอีก”

แม้ผู้ใหญ่สองคนจะหัวเราะกล่าวชมกันไปมา ทว่าภูริทัตยังคง
จ้องผู้หญิงที่ชื่อพัชราอย่างไม่ลดละ เห็นเธอพยายามหลบสายตาพร้อม
แผยรอยยิ้มเยิงอาย ไม่อยากเชื่อว่าจะไม่ใช่คนเดียวกัน ด้วยความ
สงสัยจึงซักถามต่อ

“คุณเพชรมีฝาแฝดหรือเปล่าครับ”

คำถามนั้นลัดดาวัลย์เป็นคนตอบแทน “เพชรเป็นลูกคนเดียว
ค่ะ”

“ทัศนัยสงสัยอยู่อีกเหวอลูก” แพรพรรณรีบเอียงกายกระซิบ
ถามลูกชาย

“เปล่าครับ ผมแค่ถามดู”

“ถึงน้องเด็กกว่าทัศนัยหลายปี แต่แม่เชื่อว่าอายุไม่ใช่อุปสรรค

ว่าไหมคะคุณดาว” แพรวพรรณไม่ลืมหาแนวร่วม

“ใช่ค่ะ เพชรเองก็ยังเด็ก ยังมีอะไรอีกเยอะที่ทศจะช่วยสอนช่วย
แนะนำน้องได้ แต่ถ้าน้องทำอะไรให้ทศรู้สึกไม่ดีก็ อย่าถือสาน้องเลย
นะจ๊ะ”

เมื่อได้ยินมารดาพูดอย่างนี้ แวดตาของพัชราเปลี่ยนไปเล็กน้อย
อดจะหันไปมองไม่ได้ แต่เพียงครู่เดียวก็หันกลับมาองภริทศที่ยังจ้อง
อยู่ รู้สึกหงุดหงิดใจที่เขายังจ้องไม่หยุด ได้แต่หลบสายตา

“พูดอะไรอย่างนั้นคะ หนูเพชรน่ารักขนาดนี้ ทศไม่มีทางโกรธ
น้องหรอก ใช่ไหมลูก”

เมื่อคนเป็นแม่ขงมา จำต้องตอบกลับไป แต่ยังไม่ทันเอ่ยพูด
เวลานั้นพนักงานเดินเข้ามาขัดจังหวะเพื่อรับรายการอาหาร ส่วนใหญ่
แพรวพรรณกับลัดดาวลัยสังข์ของโปรดของลูกๆ เสียมากกว่าเพื่อเป็น
การเรียนรู้กันและกันไปในตัว ส่วนคนที่ถูกพามา ‘ดูตัว’ กลับจ้องกัน
ไม่วางตา ซึ่งผู้ใหญ่เห็นภาพนั้นก็อดจะอมยิ้มส่งสัญญาณทางสายตา
กันไม่ได้ ภริทศแสดงออกอย่างนี้ สงสัยพอจะมีลุ้น

พัชรา รู้สึกอึดอัดปนหงุดหงิดที่ผู้ชายคนนี้อาแต่จ้องเธอราวกับ
ว่าเกิดมาไม่เคยเห็นผู้หญิง เมื่อสุดทนจึงหันไปบอกมารดาเสียงเรียบ

“เพชรขอตัวไปเข้าห้องน้ำก่อนนะคะ”

“จ๊ะลูก”

พัชราส่งยิ้มเล็กน้อยก่อนจะคว้ากระเป๋าสะพายสีชมพูเดินออก
ไปด้านนอก อยากหนีจากสถานการณ์นี้โดยเฉพาะผู้ชายคนนั้น หาก
เขาพูดอะไรออกมา มีหวังเธอต้องแก้ตัวกับมารดา yaw แน่

ภริทศเชื่อมั่นในสายตาและความรู้สึก เขามั่นใจว่าไม่ผิดตัวอย่าง
แน่นอน และคิดว่าคงต้องมีเรื่องคุยกันเสียหน่อยแล้ว เธอจะทำเหมือน
ไม่มีอะไรเกิดขึ้นไม่ได้ ว่าแล้วก็หันไปบอกมารดา

“ผมขอตัวเข้าห้องน้ำก่อนนะครับ”

แพรวพรรณอมยิ้ม “ได้สิจ๊ะ”

คล้ายหลังร่างสูง ผู้ใหญ่สองคนต่างก็ส่งยิ้มให้กัน “สงสัยตาทัศนอยากจะทำอะไรกับหนูเพชรแน่เลยคะ”

“ทัศนอาจจะอยากเข้าห้องน้ำจริงๆ ก็ได้นะคะคุณแพรว”

“คุณตาไม่สังเกตหรอกคะ ทัศนจ้องหนูเพชรไม่วางตา ถ้าเกิดเด็กสองคนรักกันขึ้นมาจริงๆ คงดีมาก ดีฉันบอกตรงๆ ว่า หนูเพชรเป็นสะใภ้ในอุดมคติเลยคะ ทำให้ดิฉันชอบตั้งแต่แรกเห็นเลยนะคะ” แพรวพรรณชื่นชมอย่างตรงไปตรงมา การเจอกันครั้งที่สองยังคงสร้างความประทับใจเหมือนเดิม การดูตัววันนี้เกิดจากสามวันก่อนที่เธอได้พบกับพัชรา จึงเกิดไอเดีย ปรึกษาลัดดาวัลย์ และนับเป็นโชคดีที่อีกฝ่ายเห็นด้วยกับเรื่องนี้

“ทัศนเองก็เป็นผู้ใหญ่ หน้าที่การงานมั่นคง หากจะเลือกลูกเขยสักคนมาฝากชีวิตลูกสาวไว้ให้ดูแล ก็คงต้องเป็นคนนี้แหละคะ” ลัดดาวัลย์พูดตามความรู้สึก คนเป็นแม่ย่อมอยากให้ลูกเจอคนที่ดี และจะดีมากถ้าผู้ชายคนนั้นผ่านการเลือกจากเธอมาก่อน ไม่อยากให้ลูกสาวเลือกเอง กลัวว่าจะเจอคนไม่ดี

“ดิฉันดีใจที่คุณเอ็นดูทัศนคะ หวังว่าคุณพี่พลคงไม่มีปัญหาใช่ไหม”

ลัดดาวัลย์นิ่งเล็กน้อยก่อนจะตอบกลับด้วยรอยยิ้ม “ไม่มีปัญหาคะ”

อีกหนึ่งเหตุผลที่เลือกครอบครัววนานุกรักษ์เพราะลัดดาวัลย์ห่วงลูกสาวมาก หากภริยาแต่งงานก็ต้องอยู่เมืองไทยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เธออยากให้ลูกชายอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข รู้ว่าการไปนิวยอร์กไม่ใช่เพราะความเต็มใจ เขาแค่อยากหนีและหลีกเลี่ยงให้น้องชายเท่านั้น จะมีที่ไหนสุขใจเท่ากับที่บ้าน แต่ไม่รู้ว่าการในครั้งนี้จะสำเร็จไหม

ทางด้านภริยาศึกษาเดินตามออกมาถึงหน้าห้องน้ำ แต่กลับไม่พบหญิงสาวอย่างที่ควรจะเป็น เขาจึงมองซ้ายมองขวาเดินหาอยู่ครู่หนึ่งก็เจอพี่ชราเย็นคุยโทรศัพท์กับใครบางคนอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่หน้าร้าน เขาจึงเดินเข้าไปหยุดยืนอยู่ทางด้านหลัง ที่แรกตั้งใจจะทัก แต่พอได้ยินบทสนทนากลับเลือกจะฟังเงียบๆ

“ฉันอยากจะบ้าตายยาวๆ จะมีใครดวงซวยเท่าฉันอีกไหมผู้ชายที่แม่พามาดูตัวฉันเป็นคนเดียวกับที่เจอคนที่คลับ เขาพยายามจะรื้อฟื้นเรื่องคืนนั้น ดินะที่ฉันทำเป็นไม่รู้จั๊กซะก่อน นี่ถ้าแม่ไม่อยู่ด้วยจะอดให้ละเลย” หญิงสาวระบายให้เพื่อนสนิทอย่างวารีที่ยังคงอยู่นิวยอร์กได้ฟัง โดยไม่สนว่าที่นั่นจะกี่โมงแล้ว

ประโยคนี้ทำให้นักธุรกิจหนุ่มกระตุกยิ้ม ยิ่งเป็นการยืนยันว่าเขาจำไม่ผิด เพราะเธอยอมมารับออกมาเอง เขายังยืนฟังต่อ

“ทำไมต้องมาเจอกันที่ไทยด้วยนะ เธอว่าฉันควรทำยังไงดี หนีกลับก่อนดีไหม บอกว่าปวดท้อง”

พี่ชราไม่รู้เลยว่าคนที่กำลังนินทายืนอยู่ด้านหลัง ยังคงพูดให้เพื่อนรักฟังต่อร่วมห้านาที คำแนะนำที่ได้กลับมาคือให้เล่นละครต่อ ยืนยันกระต่ายขาเดียวว่าไม่รู้จั๊ก ก่อนจะวางสาย เพราะวารีอยากนอนเต็มที่แล้ว เธอหันกลับมาตั้งใจจะเดินเข้าไปด้านใน ปากเล็กเป็นกระจับบ่นพิมพ์พิมพ์ จังหวะนั้นเองที่...

“ซวยซะมัดเลยฉัน และ...ว้าย!”

เพราะไม่รู้ว่ามีคนยืนอยู่ด้านหลังในระยะประชิด เมื่อหันกลับมาจึงเกือบจะชนเข้าให้จนเธอตกใจเสียหลักเกือบหงายหลังล้ม ทว่าอ้อมแขนแข็งแรงกลับคว้าเอาไว้ได้ทัน ทำให้ใบหน้าของทั้งคู่อยู่ห่างเพียงแค่มือ ดวงตากลมโตเบิกกว้างเมื่อได้เห็นภริยาศึกษาใกล้ขนาดนี้ อดยอมรับไม่ได้ว่าเขาเป็นผู้ชายที่หล่อเอาเรื่อง แม้จะออกไปทางเชื้อสายจีน คาดเดาว่าเขาต้องเป็นหนุ่มเนื้อหอม มีผู้หญิงรุมจีบและสนใจอยู่ไม่น้อย

ทีเดียว

ไม่ใช่แค่หญิงสาวที่พิจารณาใบหน้าของชายหนุ่มเพียงฝ่ายเดียว
ว่าเขาทำเช่นกัน พัชรามีความสุขตามแบบฉบับสาวไทย โคร่งหน้า
เรียวรีรูปไข่รับกับเครื่องเคราที่สมบูรณ์แบบ ไม่ว่าจะดวงตากลมโต
ราวกับตุ๊กตา แพนตาองอนยาว ผิวพรรณขาวอมชมพู จมูกโด่งรับกับ
ริมฝีปากอวบอ้อมเป็นกระจับน่ารัก ซึ่งกำลังเม้มเข้าหากัน เขาใช้เวลา
มองอยู่นานทีเดียวจนผลอนึกย้อนกลับไปถึงคืนนั้นที่คลับและถูกเธอ
จูบที่เปลอ

พัชรารีบเรียกสติ อยากรจะผลักออก แต่ก็ไม่ได้มีเวลากำลังเล่นละคร
เป็นสาวใสซื่อบริสุทธิ์อยู่ จึงได้แต่ส่งเสียงหวานออกไป “ปะ...ปล่อย
เพชรนะคะ”

“ถ้าผมไม่ปล่อยล่ะ” ภูริทศส่งยิ้มเจ้าเล่ห์

“ปล่อยเพชรเถอะคะ ใครมาเห็นเข้าคงจะไม่ได้ และตอนนี้เราก็ก
อยู่กันที่หน้าร้านด้วย” หญิงสาวหลบสายตา

“เลิกเล่นละครเถอะ ผมได้ยินคุณพูดกับเพื่อนหมดแล้ว ว่าเรา
เคยเจอกันที่คลับจริงๆ”

เมื่อชายหนุ่มรี้อฟื้นและได้ยินที่คุยกับวาริทั้งหมด หญิงสาว
จึงหันมาสบตา คงหลีกเลี่ยงไม่ได้อีกแล้ว มีอบางที่วางไว้บนบ่าแกร่ง
ค่อยๆ เลื่อนลงมาที่เนกไทเส้นงามสีน้ำเงินซ้าๆ ก่อนจะกระตุกอย่าง
แรง ส่งผลให้ใบหน้าของเขายับเข้ามาใกล้กว่าเดิม

“รู้ก็ดี อย่าได้พูดเรื่องพวกนี้ต่อหน้าคุณแม่ฉันเด็ดขาด” พัชรา
บอกเสียงเข้ม

“ถ้าผมพูด คุณจะทำอะไร จูบผมอีกหรือไง”

แววดตาเจ้าเล่ห์นั้นทำให้หญิงสาวไม่พอใจ จึงผลักชายหนุ่มออก
อย่างแรงจนตัวเองเป็นอิสระ พอทรงตัวได้ก็พูดต่อ

“แต่เรื่องที่เกิดขึ้น เราเคลียร์กันจบแล้วนี่ คุณยังต้องการอะไร

อีก จะพูดขึ้นมาทำไม”

“คุณจบคนเดียวนะสิ ทำไมคุณถึงทำเป็นไม่รู้จักรั้วผม” ชายหนุ่มถามอย่างสงสัย

“ทำไมฉันต้องบอกว่ารู้จักคุณด้วย” เธอถามย้อนกลับ

“อ้อ หรือกลัวความลับแตก ว่าไงนะ...เด็กดีมาก ไม่เคยกลับบ้านเกินหนึ่งทุ่ม ไม่เคยเที่ยวคลับหรือเที่ยวกลางคืน จุๆ โทกไม่ดีเลยนะคุณ”

“ฉันจะทำอะไรก็เรื่องของฉัน เราไม่ได้รู้จักกันดีสักหน่อย คุณจะ...”

“ขนาดเราไม่เคยรู้จัก เจอกันไม่ถึงห้านาที คุณยังกล้าจับผมได้”

“จะพูดเรื่องจับอีกนานไหม ซีเรียสนานนั้นเชียว แค่จับเดี่ยวเนี่ยนะ ขนาดฉันเป็นผู้หญิง ยังไม่หิวโบราณเท่าคุณเลย อ๊ะๆ หรือว่านั่นเป็นจับแรก?” หญิงสาวถามกลับพร้อมส่งสายตาล้อเลียน

“จะเป็นจับที่เท่าไรไม่สำคัญ แต่คืนนั้นคุณเป็นต้นเหตุทำให้ผมโดนต๋อย และ...”

“แต่ฉันรับผิดชอบค่ายาให้คุณแล้วนี่”

“พูดเรื่องนี้ก็ดี ผมมีบางอย่างจะคืนให้” ร่างสูงพูดเสร็จหยิบกระเป๋าต๋องออกมา หยิบแบงก์ห้าสิบบดอลลาร์ที่ยังเก็บไว้อย่างดีโยนใส่มือหนุ่ม

พัชราเห็นเงินของตัวเองก็ยกไหล่ “ก็ได้ ถือว่าไม่เอาเองนะ”

นักธุรกิจหนุ่มเห็นหญิงสาวเก็บเงินหน้าตาเฉยก็ถอนหายใจ “คุณไม่คิดจะพูดอะไรหน่อยหรือ ติดค้างอะไรผมอยู่หรือเปล่า สิ่งที่คุณควรจะทำตั้งแต่คืนนั้นด้วยซ้ำ”

หญิงสาวขมวดคิ้ว “อะไรอะ...อ้อ...นี่ก็ออกแล้ว อย่าได้บอกแม่ฉันเชียว ไม่งั้นฉันจัดการคุณแน่”

พัชราพูดซู่เสียงเข้มก่อนจะเดินจากไป ปล่อยให้ภริทศสุนงกับ

สถานการณ์จนอดจะบ่นออกมาไม่ได้

“หมายถึงคำขอโทษต่างหาก... เธอเป็นผู้หญิงยังงั้นนี่ แล้วนี่มันเรื่องอะไรกัน”

เขาชักอวยากรู้แล้วคิดว่าผู้หญิงคนนี้ยังเก็บซ่อนอะไรเอาไว้อีก จากนั้นจึงรีบเดินตามกลับเข้าไปด้านใน

ตลอดการรับประทานอาหารเช้า ภูริทัตคอยสังเกต

พฤติกรรมของพัชรายู่ตลอด ช่วงแตกต่างจากผู้หญิงที่ชู่จะจัดการเขาเหลือเกิน เธอดูเรียบร้อย อ่อนหวาน เข้ากับผู้ใหญ่ได้ดี ไม่แปลกใจที่ทำไมมารดาเขาถึงได้หลงขนาดนี้ เพราะแม้ว่าแต่มองเพลินเลยไม่รู้ว่าแพรวพรรณก็สังเกตเขาอยู่เหมือนกันจนเสียงของผู้เป็นแม่ดังขึ้น

“ทัต กินข้าวบ้างสิลูก เอาแต่จ้องหนูเพชร น้องก็เขินแยะสิ”

เมื่อถูกจับได้ชายหนุ่มก็ตกใจ แต่พอเห็นอาการเขินอายของผู้หญิงตรงหน้ากลับให้ความรู้สึกน่ารักเสียอย่างนั้น แต่พอได้สติก็รีบตอบ

“ผมแค่มองด้วยความสงสัย ว่าทำไมผู้หญิงสวยอย่างคุณเพชรถึงยังไม่มีแฟน”

“แค่นี้”

พัชรากล้ากั้มจืดที่เพิ่งสด รีบหยิบผ้าขึ้นมาเช็ดริมฝีปากพร้อมส่งสายตาชวนเคืองให้ภูริทัตที่งัดใจพูดเรื่องแฟนออกมา เขารู้เต็มอกว่าเธอเคยมีแฟนเก่า และผู้ชายคนนั้นก็ต่อหน้าเขาด้วยซ้ำ

“น้องเรียนโรงเรียนหญิงล้วนมาตลอด พอเข้ามหาวิทยาลัยก็สนใจแต่เรื่องเรียนกับการทำกิจกรรมเท่านั้น ก่อนจะสอบชิงทุนไปเรียนต่อปริญญาโทที่นิวยอร์ก ถ้าน้ำไม่ขอให้กลับมา อาจจะทำเอกเลยก็ได้ รายนี้ชอบเรียน เรื่องอื่นไม่มีเวลาสนใจหรอกจ้ะ” ลัดดาวัลย์ไม่พูดเปล่ายกมือขึ้นลูบศีรษะลูกสาวด้วยความภาคภูมิใจ

พัชราก็อยากเอาคืนบ้างจึงเอ่ยย้อนกลับไป “แล้วพี่ทัตล่ะคะ

ทำไมถึงยังโสด อายุก็ไม่ใช่น้อยๆ แล้ว”

คำว่าพี่ที่เปล่งออกมาทำให้ชายหนุ่มรู้สึกจ๊กจี้หู แต่ถามว่าชอบไหม แนนอนว่าชอบ เขายังไม่ทันตอบ ลัดดาวัลย์ก็ปรวดเสียดก่อน

“เพชร อย่าเสียมารยาทสิลูก ขอโทษพี่เขาหรือยัง”

“คุณแม่คะ เพชร...”

“ไม่เป็นไรครับคุณป้า ที่น้องถามไม่ใช่เรื่องผิด และพี่เองก็ยังไม่มีความหมายกับใคร ยังไม่เจอคนที่ใช่” เขาเน้นย้ำเสียงคำว่า “พี่” และเห็นแววตาไม่พอใจของผู้หญิงตรงหน้า

“เด็กสองคนนี่เหมาะสมกันเหลือเกินนะคะ” แพรวพรรณพูดด้วยความพึงพอใจ

“ผมว่าน้องเพชร เป็นผู้หญิงที่น่าสนใจ ถ้าได้รู้จักกันมากขึ้น คงจะดีไม่น้อย”

เมื่อลูกชายพูดอย่างนี้ คนเป็นแม่ก็ยิ้มแก้มปริ “ดีจัง ไว้ว่างๆ ทักก็พาน้องไปกินข้าวบ้างนะลูก”

“แต่เพชรไม่ค่อยว่าง ถ้า...”

“ตอนนี้หนูพักอยู่ที่นี่จะ ยังไม่ได้ทำงาน แม้ว่าดีเหมือนกันนะ พี่ทักเป็นผู้ใหญ่ คงมีหลายเรื่องที่จะแนะนำหนูได้ ทำความรู้จักกันไว้ ก็ไม่เสียหาย” ลัดดาวัลย์เห็นตรงกันกับแพรวพรรณ

“เอ่อ ค่ะ”

ภริทศสังเกตุว่าพัชราอยู่ในโอวาทของมารดาตลอด แตกต่างกับสิ่งที่เขาเจอ อยากรู้ว่าจะอะไรเป็นสาเหตุทำให้เธอเปลี่ยนไป กลายเป็นผู้หญิงสองบุคลิกแบบนี้ แล้วคนไหนคือตัวตนที่แท้จริงของเธอกันแน่

การดูตัวจบลงด้วยดีเป็นที่น่าพึงพอใจของผู้ใหญ่สองคน แต่คงไม่ใช่สำหรับพัชราที่กำลังเดินข้างภริทศ ส่วนมารดากับแม่ของชายหนุ่มเดินคู่กันอยู่ด้านหน้า

“เมื่อกี่ในร้านอาหารคุณพยายามแกล้งฉันใช่ไหม” หญิงสาว
กระซิบถามเสียงเข้ม

“คุณอะไร เรียกพี่สิ เมื่อก่อนน้องเพชรยังเรียกพี่ที่ศออยู่เลย” ชายหนุ่ม
แกล้งแซว

หญิงสาวมองค้อน “ไม่ ชนลุก”

“คุณนี่ตลกซะมด ต่อหน้าคุณแม่ พุดง่าย เรียบร้อย ไม่มีปฏิกิริยา
แต่พอลับหลัง กลับเป็นอีกคน ซักอยากรู้แล้วสิว่าเพราะอะไรกันนะ”
ชายหนุ่มอดถามไม่ได้

“เราไม่ได้สนิทกันสักหน่อย ฉันไม่จำเป็นต้องบอกคุณ”

“จะไม่บอกคนที่คุณจูบด้วยหน่อยเหรอ หืม” เขาขยิบตาเจ้าเล่ห์
พิชรากรลอกตา “พูดเรื่องนี้อีกแล้วนะ เป็นหนุ่มเวอร์จินหรือไง
หรือแก่แล้วชอบย้าคิดย้าทำ”

“อยากลองดูไหมล่ะ”

หญิงสาวอาศัยจังหวะที่ผู้ใหญ่อากำลังคุยกันกระที่บเท้าเขาอย่าง
จิ้ง

“โอ๊ย!”

เสียงร้องนั้นเรียกความสนใจจากแพรวพรรณและลัดดาวัลย์
“เป็นอะไรล่ะลูก”

“พี่เขาเดินเตะก้นนินคะคุณป้า” หญิงสาวชิงตอบก่อนจะหัน
ไปยิ้มให้ชายหนุ่ม ไม่อย่างนั้นอาจจะโดนฟ้องก็ได้

“เอ่อ...ครับ” ชายหนุ่มจำต้องเอ่ยตามน้ำ

พอเห็นทั้งคู่หันกลับไปพูดคุยกและเดินต่อ ชายหนุ่มก็หันมามอง
ผู้หญิงข้างกายที่ยักคิ้วควงส่งมาให้จนอดพูดไม่ได้

“ແບบນັกนะ”

พิชราเพียงแค่อยิ้มกว้างอารมณ์ดี เมื่อมาถึงรถที่พลทหารเปิด
ประตูรออยู่แล้ว หญิงสาวยกมือไหว้แพรวพรรณอย่างนอบน้อม ซึ่ง

อีกฝ่ายเดินตรงมาจับมือเธอไว้ด้วยความเอ็นดู

“ไว้ไปกินอาหารเย็นที่บ้านป้านะลูก”

“ค่ะ”

“ไว้เจอกันนะคะคุณดาว”

“ค่ะคุณแพรว”

“สวัสดีครับคุณน้า”

หลังจากล้าลากันเสร็จต่างคนต่างแยกย้าย เมื่อขึ้นมานั่งบนรถ
แพรวพรรณก็รีบหันมาถามลูกชายด้วยความอยากรู้ทันที

“ลูกว่าหนูเพชรเป็นยังไงบ้างจ๊ะ”

“ก็ดีครับ”

“แม่เห็นนะว่าทัศน่ะแต่มองหนูเพชร น้องน่ารักใช้ไหมล่ะ แม่เอง
ก็ชอบน้องมากเหมือนกัน เด็กอะไร ก็ริยามารยาทางดงามเรียบร้อย
เหลือเกิน” แพรวพรรณยังชื่นชมต่อไม่หยุด

“เรายังไม่รู้จักเธอดี บางทีอาจจะเป็นภาพลวงตานะครับคุณแม่”

“คนอื่นอาจจะใช่ แต่หนูเพชร แม่เชื่อมือคุณดาว เธอเลี้ยงลูกดี
มาก” แพรวพรรณยังมีวาทะพูด

เมื่อเห็นมารดาบักใจเชื่อขนาดนี้ก็ไม่ได้ตอบอะไรกลับออกไป
เพียงแค่ว่าคิดว่าพัชรามีบางอย่างที่น่าสงสัยและน่าค้นหา โดยเฉพาะสิ่ง
ที่แสดงออก นอกจากนี้รูปร่างของเธอก็ยังคงตราตรึงในความทรงจำ แม้
จะพยายามสลัดออกไปอย่างไรก็ไม่สำเร็จ

ส่วนภายในรถตู้ ลัดดาวลัยอดจะหันไปพูดกับลูกสาวไม่ได้
เช่นกัน “ทัศน่ะเป็นผู้ชายที่ดีนะลูก ภูมิจำนวน ฐานะมั่นคง หน้าทีการงาน
ก็ดี แม้ว่าในตัวเล็กทีดีทีเดียว เขาจะต้องทำให้เพชรมีความสุขอย่าง
แน่นอน”

“คุณแม่คะ นั่นเป็นเรื่องอนาคต และเพชรว่า...”

“เพชรถึงวัยที่จะแต่งงานได้แล้วนะลูก เมื่อมีผู้ชายดีๆ เข้ามา แม่ก็อยากให้เห็นใจ แม่เชื่อว่าถ้าเพชรทำตัวดี ให้ความเคารพและให้เกียรติพี่เขา ไม่ทำอะไรที่ผิดหรือบกพร่องต่อหน้าที่ อย่างเช่นการถามเรื่องแฟน หรือเอ่ยเรื่องอายุ แม่มองว่าเพชรเสียมารยาทมาก และถ้าพี่เขาไม่พอใจขึ้นมาจะตำหนิได้ว่าแม่อบรมลูกไม่ดี”

พัชราถอนหายใจ “เพชรแค่ถามเรื่องทั่วไปและ...”

“ก็ไม่สมควร”

เมื่อคนเป็นแม่พูดคำขาดขนาดนี้ เธอจึงเอ่ยเปลี่ยนเรื่อง “คุณแม่ชอบเขาหรือคะ”

“แม้ว่าเขาเป็นผู้ชายที่ดี ถ้าเพชรได้แต่งงานกับผู้ชายคนนี้ แม่เองก็เบาใจ อีกอย่างคุณแพรวก็อยากให้พี่ศรีแต่งงาน เธออยากให้ลูกชายย้ายกลับมาอยู่เมืองไทย”

คำตอบนั้นทำให้พัชราขมวดคิ้ว “เขาไม่ได้อยู่ที่นั่นหรือคะ” เธอแค่คิดว่าเขาไปเที่ยวที่นิวยอร์กเท่านั้น

“ไม่จ้ะ ทัศนทำงานที่นิวยอร์ก ต้องดูแลโรงแรมเปิดใหม่ที่นั่น”

แววตาของหญิงสาวเป็นประกายวาวหลังจากได้ยิน ยังไม่ทันได้ตอบโต้อะไร โทรศัพท์ของมารดาที่ตั้งซัดจิ้งหระเสียก่อน เธอเก็บความตื่นเต้นเอาไว้ในใจเมื่อคิดอะไรดีๆ ออก ก่อนจะหันไปมองคนเป็นแม่แล้วยิ้ม

ทันทีที่กลับมาถึงบ้าน ทั้งสองก็เดินเคียงข้างกันเข้ามา ด้านใน เมื่อเห็นใครบางคนเดินออกมา เสียงการสนทนาของแม่ลูกก็เงียบลงทันที ลัดดาวัลย์เดินเฉียงไปอีกทาง ส่วนพัชราจะทำตาม ทว่ากลับถูกขวางเอาไว้

“พี่เพชรไปไหนมาหรือคะ”

หญิงสาวมองซ้ายมองขวา ตอบเสียงเข้ม “ไม่ใช่ธุระของเธอ”

“พลอยก็แค่...แค่ถามเฉยๆ ค่ะ” พลอย พัทรี น้องสาวต่างมารดา ก้มหน้าลงอย่างเสียใจ

“ฉันเคยบอกแล้วไงว่าอยู่บ้านหลังนี้ให้ต่างคนต่างอยู่ อย่าทำตัว สอดรู้สอดเห็นเรื่องของฉันให้มากนัก!”

พัชราพูดอย่างไม่ไว้หน้าก่อนเดินเลี้ยวขึ้นด้านบนทันที นั่นทำให้ โถงทางเดินเต็มไปด้วยความเงิบ สายตาของพัชรีมองตามหลังพี่สาว หนึ่ง รู้จักอีกฝ่ายดีว่าหากหน้าอาจจะ เป็นสาวเรียบร้อยอ่อนหวาน ทว่า หากหลังเรียกว่านางมารร้ายคงไม่ผิดนัก แต่นิสัยอย่างนี้กลับเป็นที่รัก ของทุกคนจนไม่มีพื้นที่ให้เธอแทรกกลางเลยแม้แต่น้อย

เมื่อเข้ามายังห้องนอนส่วนตัว พัทธาโยนกระเป๋าสะพาย ลงพื้นก่อนจะถกกระเป๋าโปรยชิ้นนั่งขัดสมาธิบนเตียง แล้วหยิบโทรศัพท์ กัดโทร. หาเพื่อนรักทันทีโดยไม่สนว่าอีกฝ่ายจะนอนอยู่หรือไม่ เพราะ มีเรื่องด่วนอยากจะทำ พูด เพียงไม่นานปลายสายก็รับ เธอจึงรีบพูดก่อน ที่วารีจะทันได้บ่นอะไร

“อย่าเพิ่งบ่นฉันนะยายวา แต่ฉันมีเรื่องด่วนจริงๆ”

“อ๊ะ ว่ามา ฉันถ่างตารอฟังอยู่”

“ฉันอยากจะทำเรื่องผู้ชายคนนั้น คู่ดูตัวที่แม่หาให้” หญิงสาว รีบบอกต่อ

“ก่อนหน้านั้นแกก็โทร. มาเรื่องนี้ก็ยังจะมากวนการนอนของฉัน เพราะผู้ชายคนนี้อีก อย่าบอกนะว่าแกตกหลุมรักเขาไปแล้ว” วารีเพื่อน สนิทสมัยเรียนอนุบาลจนถึงปัจจุบันถามเสียงหลง

“แกก็รู้ว่าฉันไม่ได้จริงจังเรื่องความรักหรือการแต่งงาน”

“ก็จริง...แล้วมีอะไร หรือว่าหมอนี่บอกเรื่องคืนนั้นให้คุณแม่ฟัง”

“ไม่ใช่อย่างนั้น แต่ฉันเพิ่งรู้ว่าเขาทำงานที่นิวยอร์ก บริหาร โรงแรมอยู่ที่นั่น และถ้าฉันได้แต่งงานกับเขา ก็เป็นโอกาสดีที่ฉันจะได้

ออกไปจากบ้านหลังนี้” จริงไหม” หญิงสาวพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

“แต่คุณแม่มคงไม่ยอม”

“แน่นอนว่าฉันจะพาคูณแม่ไปอยู่ด้วย เราจะเริ่มต้นใหม่กัน
ที่นั่น”

“แต่เรื่องแต่งงานไม่ใช่เรื่องเล่นนะยายเพชร แกอาจจะไปจาก
ที่นี่ได้ แต่แกก็ไม่ได้มีอิสระอย่างที่ต้องการอยู่ดี อย่าลืมว่าแกก็ต้อง
เป็นเมียเขา” วารีไม่ลืมพูดถึงความจริงข้อนี้

“ใครจะยอมเป็นเมียเขาล่ะ”

“แล้วจะมีผู้ชายที่ไหนยอมแต่งงานแต่ไม่ได้อยู่ด้วยกันฉันสาม
ภรรยา”

“ฉันจะลองไปคุยกับเขาก่อน ยื่นข้อเสนอ สามเดือนเท่านั้น
ทุกอย่างจบกัน”

“โอย... ตาย แกคิดว่าเป็นนางเอกนิยายอยู่หรือไง ใครจะบ้ำรับ
นี้มันยุคไหนแล้ว” วารีบ่นต่อ

“ไม่รู้ละ ของแบบนี้ไม่ลองก็ไม่รู้ แต่ที่แน่ๆ เขาคือความหวังของ
ฉัน อ้อ...ที่สำคัญ เขาอายุตั้งสามสิบเจ็ดแล้วแต่ยังไม่แต่งงาน หน้าตา
ไม่ได้ซีเหว่ บางที่เขาอาจจะมီးอะไรซ่อนอยู่ก็ได้” จริงไหมล่ะ”

“แกคิดว่าเขาเป็นเกย์?”

“ก็ไม่แน่ และถ้าเป็นจริงก็ดี วินวิน ต่างคนต่างได้รับประโยชน์
จากการแต่งงานครั้งนี้”

“ฉันว่าเรื่องมันไม่น่าจะไม่ง่ายขนาดนั้นนะ” วารีบอกเพื่อนรัก
อีกคน

“แต่ก็ไม่ยากหรอกน่า”

“ยังงลองคุยกับเขาก่อนแล้วกัน แต่ทำอะไร คิดให้ดีๆ นะเพชร
ชีวิตเธอทั้งชีวิต อย่าให้กลายเป็นหนี้เสียปะจระเข้ ไม่อย่างนั้นจะแก้ไข
อะไรไม่ทัน”

พัชราฟังคำแนะนำของเพื่อนก็ถอนหายใจ “ฉันรู้ แต่สิ่งที่เป็นอยู่มันก็ไม่ได้ดีนี่ ลองเลือกอีกทางอาจจะดีกว่าก็ได้ อย่างน้อยฉันก็ไม่ได้ทำเพื่อตัวเองซะทีเดียว”

หญิงสาวพูดคุยกับเพื่อนรักต่อไม่นานก็ยอมปล่อยให้ปลายสายไปนอน หวนนึกถึงสิ่งที่วารีเตือน แต่ไหนแต่ไร คนรอบตัว เพื่อนๆ ต่างพากันอิจฉาชีวิตแสนเพอร์เฟกต์ ทั้งเรียนเก่ง ฐานะทางบ้านดี แต่สิ่งเหล่านั้นเป็นเพียงฉากหน้า เป็นภาพลวงตา ครอบครัวยุติธรรมก็ชอบสร้างภาพให้คนอื่นเห็นเช่นนั้นเสมอมา แต่เมื่อคิดถึงความสุข การใช้ชีวิตที่นิวยอร์กถึงสองปี รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าสวย ผลอดคิดถึงคู่หูตัววันนี้

“ภริทศ...คุณคือความหวัง นี่ฉันไม่พินแน่!”

เพียงแค่ประโยคเดียวกลับทำให้คนถูกพูดถึงซึ่งอยู่อีกด้านหนึ่งของกรุงเทพมหานครจางเสียงดัง พลังคิดว่าใครกันนะคิดถึง โดยไม่รู้เลยว่าตัวเองกำลังจะถูกยายตัวแสบจับเข้าให้แล้ว!

2

แต่งงานกันนะ

เช้าวันรุ่งขึ้นภูริทัตเดินลงมาจากด้านบน สวมเสื้อยืดสีชาวดาวโพดดีตัวกับกางเกงยีนสีเข้มกระชากวัย หากบอกว่าอายุสามสิบ ต้นๆ ย่อมต้องมีคนเชื่อ เมื่อมาถึงห้องรับแขกก็ได้ยินเสียงน้องชายกำลังเล่นกับภีมากร พอเดินเข้ามาดูก็ได้รับคำทักทายจากภูติศทันที

“ว่าไงพี่ชาย ดูตัวเมื่อกวานถูกใจนายไหมล่ะ” เพราะเมื่อวานมีประชุมต่อด้วยงานเลี้ยง กว่าจะกลับบ้านมาหาภรรยาและลูกก็เกือบจะเช้าวันใหม่ เขาจึงไม่ได้เจอภูริทัต

“ก็ดี” ชายหนุ่มตอบกลับพลางลูบแก้มหลานชาย

“ตอบอย่างนี้แสดงว่าถูกใจอยู่บ้าง ฉันจะบอกอะไรให้นะ คุณแม่อยากให้นายแต่งงาน เพราะอยากให้กลับมาอยู่ที่นี่และรู้ว่าครอบครัวนั้นมีลูกสาวคนเดียว คงไม่ยอมให้ไปอยู่ต่างประเทศแน่” ชายหนุ่มแอบบอกความลับพี่ชาย

ภูริทัตนิ่งเล็กน้อย สายหน้า “แล้วใครจะดูโรงแรม”

“นายก็รู้ว่าเราจ้างใครบริหารก็ได้”

“ไม่ละ ฉันชอบอยู่ที่นั่น มีความสุขดีจริงๆ นะ ฉันเองก็รู้สึกว่ามีอะไรให้ทำตั้งเยอะ” ภูริทัตบอกน้องชายที่จ้องมาเหมือนไม่ค่อยเชื่อ

“แน่ใจนะว่าไม่ได้ซ่อนใครไว้ที่นี่ยอร์ค”

ภริทศกลอกตา “จะบ้าเหอหอน ฉันจะซ้อนใคร ไม่มีไวย”

“นี่เคยเห็นภาพของคุณเพชรแล้วนะคะ เธอน่ารักมาก เรียบร้อย เหมาะกับคุณดี” นลินีออกความเห็นบ้าง

“เธออาจจะไม่ได้เรียบร้อยอย่างที่เราคิดก็ได้ครับ เพิ่งเจอกันคง บักใจเชื่อไม่ได้ว่าสิ่งที่เห็นคือความจริง” ชายหนุ่มพูดอ้อมๆ เพราะได้เห็นหญิงสาวในมุมที่คนอื่นไม่ได้เห็น

“แน่ะ นายก็มองผู้หญิงแง่ร้ายตลอด แต่ช่างเถอะ ไหนๆ ก็กลับมาแล้ว ทำงานแทนสักอาทิตย์สิ ฉันอยากมีเวลาพาเมียกับลูกไปเที่ยว บ้าง” ผู้เป็นน้องถือโอกาสพูดเรื่องสำคัญเสียเลย

“ก่อนคลอดคุณก็เพิ่งพาฉันไปทะเลมานะคะ จะเที่ยวอีกแล้วเหอหอน” นลินียิ้มถามสามี

“ตอนนั้นเราไปกันแค่สองคนนี่ครับ นี่มีเจ้าตัวเล็กแล้ว อยากพาไปด้วยกัน เพื่อน้องก็มีน้อง” ชายหนุ่มขยับตา พูดไม่อายบุคคลที่สามอย่างภริทศ

“คนบ้า พุดอะไรเนีย ลูกเพิ่งคลอดจะมีอีกแล้วเหอหอน” นลินี เชนอาย ตีสามี

“จะได้มีลูกหัวปีทำยปี ทันเป็นเพื่อนก็มีไวยครับ” ภริทศส่งสายตามีความหมาย

ภริทศเห็นความหวานนั้นก็ได้แต่ส่ายหน้าพูดแทรก “ได้สิ ฉันจะทำแทนให้ นายไปเถอะ”

“แต่คุณทศกลับมาครั้งนี้ควรจะพักผ่อนนะคะ นีว่า...”

“ผมอยู่เฉยได้ไม่นานหรอกครับ เริ่มเบือแล้ว มีอะไรให้ทำบ้างก็ดี ไม่อย่างนั้นอาจจะต้องกลับไปนวยอร์คก่อนกำหนด” เขากลับมาเพียงแค่อสองสัปดาห์เท่านั้น แม้มารดาจะอยากให้อยู่ต่อ แต่เขาคิดว่าเพียงพอแล้ว ที่นั่นยังมีอะไรให้จัดการอีกมาก

“ขอบใจมากพี่ชาย”

เมื่อโดนสามีแทรกมาอย่างนั้นลินนี่จึงได้แต่ถอนหายใจส่ายหน้า กับความเอาแต่ใจ จริงอยู่ว่าอยากจะมีเวลาอยู่ด้วยกัน แต่ก็อดที่จะเกรงใจภริยาก็ไม่ได้

ผู้เป็นพี่มองภาพครอบครัวของน้องชายแล้วนึกอิจฉา อยากมีใครสักคนมาเติมเต็มส่วนที่ขาด เป็นครอบครัวของเขาบ้าง แต่ไม่รู้ว่าวันนั้นจะมาถึงหรือเปล่า พอคิดถึงเรื่องนี้ก็กลับมีภาพของพัชราซ้อนทับอย่างน่าประหลาด ทำไมเขาถึงสลัดผู้หญิงคนนี้ไม่หลุด อาจเป็นเพราะเหตุการณ์เพิ่งเกิดขึ้นไม่นานละมั้ง แต่ละอย่างล้นตัว น่าจดจำทั้งนั้น ไม่ว่าจะเรื่องจูบ หรือถูกต่อย แถมยังโดนเอาเงินฟาดหัวอีก ที่สำคัญการเจอกันที่เมืองไทยครั้งนี้เธอก็กลับไปเปลี่ยนไปจากสาวเบรียวกลายเป็นสาวหวานผู้แสนเรียบร้อย ด้วยเหตุนี้จึงกระตุ้นให้ชายหนุ่มสนใจตัวตนของหญิงสาว อยากรู้ว่าเธอกำลังทำอะไร แล้วทำไมถึงเป็นแบบนี้

ถัดจากนั้นสองวัน นักธุรกิจหนุ่มเดินทางมายังโรงแรมเดอะแกรนด์รอยัลเฮฟเวน ซึ่งตั้งอยู่ใจกลางกรุงเทพมหานคร ที่เขาเคยร่วมบริหารมาร่วมสิบปีนับตั้งแต่เรียนจบ ก่อนจะวางมือให้น้องชายสานต่อและเดินทางไปดูแลโรงแรมเปิดใหม่ที่นิวยอร์ก พนักงานเก่าหลายคนจำได้ก็ตรงเข้ามาทักทาย หลังจากพูดคุยกันพอหอมปากหอมคอ จึงตรงไปยังลิฟต์ที่เปิดพอดีพอดี แต่ยังไม่ทันเดินเข้าไปกลับมีร่างสูงโปร่งของหญิงสาวเดินสวนออกมาจนชนเข้าให้อย่างจัง แรงปะทะทำให้แฟ้มมากมายที่เธอหอบมาหล่นกระจายลงพื้น พร้อมกับร่างของคนถือที่เซถอยหลังเกือบจะล้มลง แต่ภริยาก็กลับคว้าข้อมือสาวได้ทันตามสัญชาตญาณ

พัชรีคิดว่าถึงคราวช่วยต้องเจ็บตัวอย่างแน่นอน แต่พอรู้ว่าไม่เป็นอย่างที่คิดเพราะมีใครบางคนจับข้อมืออยู่ที่งยหน้าขึ้นสบตา ความหล่อเหลาของผู้ช่วยเหลือทำให้ดวงตาเรียวรีราวกับเมล็ดข้าวเบิกกว้างด้วยความตื่นตะลึง หัวใจดวงน้อยเต้นแรงแทบไม่เป็นจังหวะ

ตามด้วยใบหน้าสวยคลี่ยิ้มเล็กน้อย

“คุณเป็นอะไรไหม” ชายหนุ่มถามพลางปล่อยข้อมือ สังเกตเห็นป้ายพนักงานก็รู้ว่าเป็นลูกน้องตัวเอง

“มะ...ไม่เป็นไรค่ะ ขอคุณนะค่ะ ถ้าไม่ได้คุณช่วยไว้ พลอยต้องล้มแน่ๆ” หญิงสาวส่งยิ้มหวาน

“ไม่เป็นไรครับ” เขาตอบเสียงเรียบ ก้มลงช่วยเก็บแฟ้มที่ตกอยู่ก่อนจะส่งให้โดยไม่คิดอะไรแล้วเดินเข้าไปยังลิฟต์ ก่อนที่ประตูจะปิดลง ท่ามกลางสายตาเคลิ้มฝันของพนักงานสาว

“เขาเป็นใครกันนะ...หรือว่าจะ เป็นแขกของโรงแรม”

“นั่นคุณภริทศจ๊ะ ลูกชายคนโตของคุณภุชเณศ พี่ชายคุณภุชิต” เสียงที่ดังมาจากทางด้านหลังทำให้เธอตกใจหันกลับไปมองจึงรู้ว่า เป็นพี่ณพร หัวหน้าฝ่ายการตลาดและฟ่วงตำแหน่งหัวหน้าของเธอด้วย

“พลอยไม่เคยเห็นหน้าเขาเลยค่ะ” หญิงสาวบอกกลับตามตรง เพราะเคยเจอแต่ภุชิต

“ปกติคุณทัศนบริหารงานที่นิวยอร์ก คงกลับมาพักผ่อน ไม่ใช่แค่เธอหรอกนะที่สนใจ สาวๆ คนอื่นก็สนใจกันตรึมเพราะเขายังโสด” พี่ณพรพูดอย่างอารมณ์ดีและรู้ทันลูกน้องสาว ก่อนจะเดินเข้าลิฟต์ไป

เมื่อได้อยู่ตามลำพัง หัวใจดวงน้อยยังคงเต้นแรงจนผลอเอามือ ทาบที่หน้าอก ใบหน้าสวยยังคงมีรอยยิ้ม แววตาเป็นประกายบางอย่าง แล้วพูดออกมาเบาๆ

“คุณภุชิตอย่างนั้นหรือ”

ใกล้เที่ยง ร่างเพรียวระหงของทายาทตระกูลธนาบุรีรักษ์ เดินเข้ามาภายในโรงแรมขนาดใหญ่ เธอสวมเดรสแขนกุดผ้าลูกไม้ สีชมพูยาวถึงข้อเท้ากับรองเท้ายาวสีดำ สวมรองเท้าส้นสูง สวมสร้อยคอสีเดียวกับชุด ผสมยาวสลวยปล่อยสยายกลางแผ่นหลัง ใบหน้าเรียวยาวรูปไข่ตบแต่ง

เพียงบางเบาและทาลิปกกลอสเท่านั้น เพียงแค่นี้หญิงสาวก็โดดเด่นจนผู้ชายหลายคนที่นั่งอยู่บริเวณล็อบบี้ต้องเหลียวมองด้วยความสนใจ พัทธาเดินเข้าไปหาพนักงานต้อนรับด้านหน้าที่ยกมือไหว้ ส่งยิ้มให้

“มีอะไรให้รับใช้คะคุณผู้หญิง”

“ฉันมาพบคุณภริยาค่ะ”

“จะให้ดิฉันเรียนท่านว่าใครมาขอพบคะ” พนักงานยังถามกลับอย่างมีมารยาท

“เพชรคะ...เพชร พัทธา” หญิงสาวแนะนำตัว

“ได้คะ รอสักครู่คะ”

ระหว่างที่พนักงานกำลังต่อสายหาเลขานุการหน้าห้องของชายหนุ่ม ดวงตากลมโตกวาดมองไปรอบๆ ไม่แปลกใจที่เหตุใดโรงแรมแห่งนี้ถึงติดอันดับยอดเยี่ยม ได้รับเสียงโห่หวาดจากนักท่องเที่ยวล้นหลาม เพราะมีดีไซน์และความสวยที่ไม่เหมือนใคร

การมาครั้งนี้นับเป็นโชคดีที่แอบได้ยินมารดาพูดคุยกับแพรวพรรณผ่านทางโทรศัพท์ว่าภริยาค่ะเข้ามาบริหารงานแทนน้องชายที่เดินทางไปเที่ยวพักผ่อนกับครอบครัวชั่วคราว เธอจึงหาโอกาสมาพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น เลยขออนุญาตมารดาออกมาข้างนอก ซึ่งเป็นช่วงเดียวกับที่ลัดดาวัลย์มีนัดกับเพื่อนที่วัดพอดิบพอดี เธอรู้ว่าครอบครัวของเขาร่ำรวยมาก ติดอันดับมหาเศรษฐีของประเทศไทย แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่พัทธาต้องการหรือนึกถึง สำหรับเธอแล้ว เรื่องการแต่งงานก็เหมือนนิทานหลอกเด็กตอนเข้านอน ความรักที่สวยงามอาจมีอยู่จริงแต่ไม่ใช่กับทุกคู่

“ท่านให้คุณเข้าพบได้ ขึ้นไปที่ชั้นสี่สิบเลยคะ”

“ขอบคุณนะคะ”

พัทธาเดินไปที่ลิฟต์โดยมีพนักงานชายกอดรออยู่แล้ว การมาพบเขาววันนี้ไม่ได้รู้สึกตื่นเต้น แต่คาดหวังมากกว่า หวังว่าชายหนุ่มจะ

ยอมรับข้อเสนอ เขาเป็นผู้ชายคนเดียวที่ได้เห็นตัวตนที่แท้จริง การแสดงออกที่ไม่ต้องเก็บซ่อน ไม่ต้องเสแสร้งหรือสร้างภาพเหมือนอยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่นั้น ซึ่งทำให้เธอสบายใจ

เมื่อมาถึงก็เจอเลขานุการวัยกลางคนซึ่งยิ้มเป็นมิตรรออยู่ และพาเดินนำไปยังห้องของผู้บริหาร เมื่อมาถึงเห็นป้ายชื่อเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า ‘ภริทัศ อัครวณันต์’ ผู้หญิงคนเดิมเคาะประตูเบาๆ ก่อนจะเปิดประตูแล้วผายมือ

“เชิญค่ะ”

“ขอบคุณค่ะ”

พัชราส่งยิ้มหวานเดินเข้าไปด้านใน สายตามองสังเกตห้องทำงานขนาดใหญ่ที่ตกแต่งด้วยโทนสีน้ำตาล เบื้องหน้าคือโต๊ะทำงานสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ โดยมีทัศนียภาพของกรุงเทพมหานครอยู่เบื้องหลัง เมื่อกลับมาไฟก็สที่นักธุรกิจหนุ่มซึ่งสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวผูกเนกไทสีน้ำเงินเข้ม มีสูทสีดำสนิทแขวนไว้ด้านข้างและกำลังนั่งอ่านเอกสารอยู่ ดูเหมือนเขาจะไม่รู้ถึงการมาของเธอ แต่ก็ไม่น่าใช่ น่าจะไม่สนใจเสียมากกว่า หญิงสาวเชิดหน้าเล็กน้อย

“อะแฮ่ม”

เสียงกระแอมเรียกความสนใจทำให้นักธุรกิจหนุ่มละสายตา วางปากกาเงยหน้ามองผู้หญิงที่เพิ่งไปดูตัวกันมา วันนี้ยังคงคอนเซปต์สาวหวานตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า บอกเลยว่าลุคนี้ก็ดูดีไปอีกแบบ แต่อวดแซวไม่ได้

“วันนี้ไม่มีผู้ใหญ่อยู่ด้วย ทำไมไม่แต่งตัวแบบแม่สาวฮาร์ลีย์สุดเปรี๊ยะล่ะครับ”

พัชรากรลอกตา “ทำไมคุณต้องย้ำเรื่องนี้ด้วยนะ”

“คงเป็นเพราะผมไม่เคยเจอผู้หญิงคนไหนเหมือนคุณ ที่นิวยอร์กกับประเทศไทย แตกต่างกันสุดขีด จนผมยังต้องขี้ตา ไม่คิดว่าผู้หญิง

ที่กล้าจับผมท่ามกลางคนมากมายจะเป็นคนเดียวกับที่เรียกพี่ที่ศคะ พี่ที่ศคะ คุณว่าแปลกใหม่ล่ะ” ชายหนุ่มส่งยิ้มเจ้าเล่ห์ แสร้งทำเสียงสองเวลาเธอเรียกเขา

“คุณจะพูดเรื่องจูบทุกครั้งที่เราเจอกันเลยหรือไง” หญิงสาวถามขณะที่แก้มนวลร้อ้นผ่าว

ภริทศลุกขึ้นจากเก้าอี้เดินเข้าไปใกล้หญิงสาว จนได้กลิ่นหอมของดอกไม้ที่ติดจมูกเขามาตั้งแต่เนืวยอร์คพร้อมกระซิบบอกด้วยน้ำเสียงทุ้มเข้ม

“คุณไม่ชอบเหรอ...คุณเป็นคนทำอะไรเองเลยนะ”

“เลิกพูดเถอะน่า ฉันก็ாயเป็นเหมือนกันนะ ที่ฉันมาวันนี้ไม่ได้ต้องการรื้อฟื้นเรื่องคืนนั้น แต่มีเรื่องจะพูดกับคุณ” พัทธราธิบบอกจุดประสงค์ทันที

“พอดีเลย ได้เวลากินอาหารเที่ยง ไปกินก่อนแล้วค่อยพูดกัน” นักธุรกิจหนุ่มพูดเสร็จก็เดินออกจากห้องหน้าต่างาเฉย

พัทธราชมวดคิ้ว เห็นภริทศเปิดประตูแล้วหันมามอง ส่งสายตาเร่กฉายๆ เธอเองก็ทิวเหมือนกันเพราะรีบออกมาโดยที่ยังไม่ทันได้กินอะไรจึงยอมเดินตามชายหนุ่มไปโดยปริยาย

ห้องอาหารของโรงแรมแห่งนี้ได้รับการยกย่องว่าอร่อย และขึ้นชื่อในราคาที่ไม่แพง มีอาหารให้เลือกหลากหลาย วันนี้ชายหนุ่มพาหญิงสาวมาที่ห้องอาหารไทย ซึ่งได้รับความนิยมจากชาวต่างชาติค่อนข้างเยอะ หลังจากสั่งอาหารเสร็จ ชายหนุ่มจึงเริ่มเอ่ยถามอย่างสงสัย

“พูดธุระของคุณมาสิ”

หญิงสาวลังเลเล็กน้อย เห็นชายหนุ่มกำลังจับกาแฟก็คิดว่าถ้าไม่พูดวันนี้ วันหน้าก็ต้องพูดอยู่ดี จึงตัดสินใจโพล่งออกไป

“เราแต่งงานกันใหม่”

พรวด!

“แค่นี้”

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่า” หญิงสาวถามด้วยน้ำเสียงร้อนรน รีบส่งผ้าเช็ดปากให้ เห็นว่าไอจนหน้าแดงจึงนึกเป็นห่วง

ภริทศเสยหน้าสบตาผู้หญิงตรงหน้าพลางคิดว่าเธอบ้าไปแล้ว เหยอ “คุณว่าอะไรนะ ช่วยพูดอีกที เผื่อว่าผมอาจจะฟังผิดไป”

หญิงสาวกลอกตา “ฉันถามว่าเราแต่งงานกันใหม่”

“นี่อยู่ในยุคที่ผู้หญิงต้องขอผู้ชายแต่งงานแล้วหรือ รู้ตัวไหมว่าพูดอะไรออกมา” เขาถามเสียงหลง

“แน่นอน ฉันรู้ตัว และนี่คือฐานะที่ฉันมาวันนี้”

“คุณจะแต่งงานกับผู้ชายที่เพิ่งรู้จักกันเนี่ยนะ” ภริทศถามอย่างไม่เข้าใจ

“ก็ไม่เสียหายอะไรนี่”

“ให้ตาย... หัวสมองคุณกลับด้านหรือไง ทำไมคิดอะไรไม่เหมือนคนอื่นได้ขนาดนี้ ทำไมถึงอยากแต่งงานกับผม เท่าที่คุณไม่ได้พิศวาสผมเลยนะ” นักธุรกิจหนุ่มยังพูดต่อ

“ใช่ ฉันไม่ได้พิศวาสคุณ แต่ฉันได้ยินมาว่าคุณทำงานที่อเมริกา ใช่ไหม ปกติใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ใช่หรือเปล่า” เธอถามย้ำเพื่อให้แน่ใจ

“ใช่”

“เยี่ยม ฉันแต่งงานกันสามเดือน พอไปถึงที่นั่นก็ต่างคนต่างไป”

เงื่อนไขสุดแสนประหลาดทำให้นักธุรกิจหนุ่มถึงกับงงว่าผู้หญิงคนนี้ต้องการอะไรกันแน่ จู่ๆ มายื่นข้อเสนอทั้งที่ยังไม่รู้จักกันดีได้อย่างไร ถึงแม้เธอจะกล้าจับเขาทั้งที่ไม่รู้จักกัน แต่เรื่องแต่งงานนี้มีมันไม่ดูเกินไปหน่อยหรือ

“คุณคิดว่าการแต่งงานเป็นเรื่องสนุกหรือไง คิดว่าจะมีผู้ชาย

สติดีคนไหนยอมรับ”

“ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นสักหน่อย” เธอไม่เคยคิดว่าเป็นเรื่องเล่นๆ และถ้ามีทางเลือกมากกว่านี้ มีเธอจะมานั่งพูดเรื่องแต่งงานกับผู้ชายที่เจอกันไม่กี่ครั้ง

ภริทัตสบตาพัชรา มีบางอย่างบอกว่าเธอตั้งใจอย่างที่พูดจริงๆ แวดตาของหญิงสาวไม่มีความล้อเล่นหรือโกหก ยิ่งทำให้เขาอยากรู้เข้าไปใหญ่ว่ามีเหตุผลอะไรกันแน่

“ถ้าผมยอมทำตามเงื่อนไขนี้ ผมจะได้อะไรล่ะ”

“บางทีการแต่งงานครั้งนี้อาจจะช่วยคุณก็ได้นะ” หญิงสาวพูดอ้อมๆ

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว “ช่วยผมเนี่ยนะ ช่วยเรื่องอะไร”

“ลองคิดดูสิ อายุคุณไม่น้อยแล้วนะ อีกสามปีก็จะสี่สิบและ...”

“อีกตั้งสามปี ไม่ต้องรีบพูดถึงเลขสี่นั้นก็ได้อีก” เขารีบแทรกขึ้นเสียก่อน

พัชราได้ยินก็หลุดคำ “ผู้ชายอะไร กลัวความแก่หรือไง...แต่ก็ช่างเถอะ คุณยังไม่มีใคร ซึ่งมันน่าแปลกมากกว่าไหมล่ะ ฉันมาวันนี้ก็เพื่อเปิดอกพูดในสิ่งที่ฉันต้องการ หากว่าคุณมีความลับที่บอกใครไม่ได้ก็พูดมาได้เลย ฉันเชื่อว่าการแต่งงานครั้งนี้ไม่ใช่ฉันที่จะได้ประโยชน์ฝ่ายเดียว คุณบ้ำเองก็อยากให้คุณแต่งงานเหมือนกันนี่” หญิงสาวยังไม่กล้าพูดตรงๆ

“ผมมีความลับอะไร คุณพูดออกมาตรงๆ เลย ไม่ต้องอ้อมค้อม”

ภริทัตว่าแล้วยกแก้วกาแฟขึ้นจิบ

พัชรานิ่งก่อนจะโพล่งออกมา “คุณเป็นเกย์ใช่ไหม”

พรวด

“แต่ก็ๆ!”

“เข้าคุณ ล้ำลึกอีกแล้ว” พัชรารีบหยิบน้ำเย็นให้เขาดื่ม ก่อนจะ

ส่งผ้าให้ซับปากอีกหน แล้วมองชายหนุ่มที่หน้าแดงกำพาลางคิดว่า
วันนี้จะได้พูดกันจบไหม

“ให้ตายเถอะ ทำไมต้องถามเรื่องพวกนี้ตอนผมดื่มกาแฟด้วย
ปากผมพองหมดแล้ว”

“ฉันจะไปรู้ได้ยังไงล่ะ ตกลงฉันเดาถูกใช่ไหม”

“คุณผู้หญิง ผมจะบอกอะไรให้ล่ะ ผู้ชายโสดไม่ได้แปลว่าจะ
เป็นเกย์เสมอไป ผมแคื่อยังไม่เจอใคร ที่สำคัญ ถ้าผมเป็นจริงล่ะก็ ผม
ไม่เก็บเป็นความลับหรอก โลกเปิดกว้างไปถึงไหนต่อไหนแล้วและ
ครอบครัวผมก็รับได้” ภูริทัตพูดอย่างมั่นใจ ครอบครัวของเขาไม่ใช่
คนไร้เหตุผลอย่างแน่นอน

พัชรามีสีหน้าผิดหวังอย่างชัดเจน “ใครจะไปรู้เล่า ลองไปเล่า
ให้คนอื่นฟังก็ต้องสงสัยเหมือนกัน”

“ดูทำหน้าเข้า คุณกำลังผิดหวังใช่ไหม”

“ก็...นิดหน่อย”

“ผมจะทำยังไงกับคุณดีเนี่ย” ชายหนุ่มถอนหายใจ เธอคิดไป
ไกลขนาดนี้ได้ยังไง แต่ก็ไม่แปลก นิสัยชอบพูดเองเออเอง ก็คงรวมถึง
ความคิดที่ชอบมโนไปด้วย

“ช่างเถอะ ไม่เป็นก็ไม่เป็น แล้วคุณอยากได้อะไรเป็นการตอบ
แทน” พัชรากลับเข้าเรื่อง

เมื่อกลับสู่โหมดจริงจัง ภูริทัตกอดอกจ้องหญิงสาวเขม็ง ตอบ
อย่างตรงไปตรงมา “ผมเป็นแค่ผู้ชายธรรมดา สิ่งที่ผมต้องการคือเจอ
ใครสักคนที่รักและพร้อมจะแต่งงานกับผม มีลูกด้วยกัน มีครอบครัวที่
สมบูรณ์ ให้ได้ไหมล่ะ”

เงื่อนไขของเขาทำให้หญิงสาวส่ายหน้า “ไม่ได้รับแล้วจะมีลูก
ด้วยกันยังไง”

“ที่คุณยังขอผมแต่งงานได้เลย หรือว่ารักผม?”

“บ้าเหอห ฉันจะรักผู้ชายที่เพิ่งเจอกันได้ยังไง” หญิงสาวถามกลับ

“ผมจะไม่แต่งงานถ้าปราศจากความรักโดยเด็ดขาด”

เมื่อเห็นเขายืนยันหนักแน่น ความหวังของพัชราภิรปหรีทันที แต่เธอยังไม่ล้มเลิกความพยายาม ผู้ชายคนนี้ต้องมีอะไรบางอย่างที่เอามาต่อรองได้สิน่า

“เอาแบบนี้ใหม่ ฉันมีเพื่อนเป็นนางแบบดังที่อเมริกา เธอยังโสดพอดีเคยเข้าไปดูแลบัญชีให้เธอตอนฝึกงาน...อ้อ ฉันจบบัญชีนะ ถ้าคุณสนใจฉันเป็นแม่สื่อให้ได้นะ และงานแต่งงานของเราฉันจะไม่เรียกร้องอะไรเลย ไม่ต้องจัดงานใหญ่ สินสอดก็ไม่เอา ขอแค่ผู้ใหญ่รับรู้จบงานเราก็บินไปอเมริกาด้วยกันแค่นั้นก็จบ”

ชายหนุ่มฟังหญิงสาวเล่าเป็นฉากๆ เตรียมการวางแผนมาอย่างดีถึงกับถอนหายใจ “คุณเพื่อผีนหรือไง ผมนี่เป็นผู้ชายน่าสงสารชะมัดเลยสินะ ยังไม่ทันแต่งงาน เมียก็วางแผนทิ้งซะแล้ว”

พัชราเขินอายกับประโยคนั้น “ฉันไม่ใช่เมียคุณสักหน่อย”

“ถ้าอย่างนั้นบอกผมหน่อยสิว่าคุณทำแบบนี้ไปเพื่ออะไร ผมสมควรได้รู้ว่าคุณปกปิดอะไรไว้กันแน่พัชรา” ภูริทศจึงมองหญิงสาวด้วยแวตวจริงจัง พยายามค้นหาความจริงในดวงตากลมโตคู่นั้น ทว่าสิ่งที่ได้รับกลับมามีเพียงความเงียบและการหลบสายต

“ถ้าคุณไม่พูดไม่บอก ก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่ผมต้องทำตาม”

พัชราไม่เคยเปิดเผยเรื่องส่วนตัวให้ใครรับรู้้นอกจากเพื่อนรักอย่างวารี “ฉันไม่จำเป็นต้องเล่าเรื่องส่วนตัวให้ใครฟัง”

“ตามใจ ผมจะถือว่าไม่เคยได้ยินเรื่องประหลาดพวกนี้มาก่อนแล้วกัน”

ร่างสูงลุกเดินออกไปทันทีโดยไม่สนใจแม้อาหารจะเพิ่งมาเสิร์ฟก็ตาม เขารู้สึกหงุดหงิดอยู่บ้าง เพราะคำพูดของเธอนั้นทำเพื่อประโยชน์

ของตัวเองล้วนๆ ไม่ได้คิดถึงใจเขาบ้างเลย ออดสงสัยไม่ได้ว่าเขาทน
นั่งฟังเธอพูดตั้งนานได้อย่างไร

ทางด้านหญิงสาวยังไม่ยอมแพ้ รีบลุกขึ้นเดินตามออกมา แต่
ด้วยความยาวช่วงขาที่แตกต่างกันส่งผลให้เธอจำต้องวิ่งตาม แต่ใคร
จะไปคิดว่าชายหนุ่มจะหยุดกะทันหัน เธอที่รีบวิ่งมาอย่างเร็วจึงเบรค
ไม่ทันจนชนกับชายหนุ่มที่หันกลับมาพอดี แรงปะทะส่งผลให้พัชรา
หงายหลังเกือบจะล้มลง

“ว้าย!”

เป็นอีกครั้งที่อ้อมแขนแข็งแกร่งของเขาช่วยเซฟเธอเอาไว้ไม่ให้
เจ็บตัว แต่ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมากจนทำให้ชายหนุ่มออกแรงดึงเธอเข้า
มาหามากเกินไปจนทำให้ริมฝีปากของคนทั้งคู่ชนกันอย่างจัง และจุด
ที่สองก็เกิดขึ้นทันที!

นัยน์ตาคมกริบของภริทศวาบขึ้นเป็นประกายด้วยความพึง
พอใจเมื่อได้สัมผัสความนุ่มหยุ่นของริมฝีปากคู่นี้อีกครั้ง เขาสบตากับ
ดวงตากลมโตที่เบิกกว้างแต่ยังไม่ยอมถอนริมฝีปากออก รู้สึกอยาก
หยุดเวลานี้เอาไว้ บางทีก็คิดว่าผู้หญิงคนนี้ช่างประหลาด และความ
ประหลาดนั้นก็มิมีอิทธิพลกับเขามากกว่าที่คิด

พัชราทำตัวไม่ถูก แก้มนวลร้อนผ่าวคิดว่าคงขึ้นสีแดงระเรื่อ
อย่างแน่นอน แม้จะเคยจูบกันที่คลับมาก่อน แต่มันแตกต่างกัน เพราะ
ตอนนั้นเธอเข้าตาจน ทำไปเพื่อให้หลุดพ้นจากแฟนเก่า แต่ครั้งนี้ไม่ใช่
สายตาของเขาช่างดูร้อนแรง และนั่นก็ทำให้หญิงสาวได้สติจึงรีบผลัก
เขาออกอย่างแรง

“หน้อย ผู้ชายฉวยโอกาส!”

“ผม...โอ๊ย!”

ภริทศพูดไม่ทันจบ เรียวขาสวยก็เตะฝ่าหมากเข้าไปให้จนร่วงสูง
ตัวงอ ใบหน้าแดงก่ำด้วยความเจ็บปวด ก่อนจะเคঁนเสียงพูดออกมา

“ช่วยโอกาสตอนไหน ผมช่วยไม่ให้คุณล้มนะ เจ็บซะมิด เตะมาซะเต็มแรง ถ้าแต่งงานกันจริงๆ มันใช้การไม่ได้ คุณนั่นแหละจะช่วยเหลือ ไม่ใช่ผม” ชายหนุ่มบ่นออกมาเป็นชุด

พัชราได้ยื่นก็อ้าปากค้างรีบเถียงกลับ “พูดอะไรของคุณ ทำไมฉันต้องช่วย ฉันไม่ใช่งานมันหรอกนะ”

“ใครจะไปรู้ คุณยิ่งอยากแต่งงานกับผม ที่ไม่ยอมบอกเหตุผลนี้ หรือจริงๆ แล้วคุณแอบชอบผมกันแน่ คุณอายุไซ้ใหม่ละ เลยต้องหาวิธีนี้มากลบบเกลื่อน” ชายหนุ่มเลิกคิ้วแก้งถาม อาการเจ็บเริ่มดีขึ้นจนสามารถยืดกายได้ดังเดิม โชคดีที่ไม่เข้าเป้าเต็มๆ ไม่อย่างนั้นงานนี้มีทรุดนอนกับพื้นไปแล้ว

“คนโรคจิต หลงตัวเอง ฉันไม่ได้พิศวาสคุณสักนิด”

“จ้ะเพราะอะไร พูดออกมาสิ”

“ก็เพราะว่าฉัน...” ยังไม่ทันได้พูดจบประโยค เห็นสีหน้ารอคอยของเขาก็นิ่งเงียบ ก่อนจะได้สติกดอกเชิดหน้าขึ้นเล็กน้อย

“งานนี้คุณไม่มีอะไรเสียเลยนะ แถมยังได้ผู้หญิงสวยๆ อย่างฉันเป็นภรรยาด้วย”

ชายหนุ่มกระตุกยิ้ม “ว่าผมหลงตัวเอง คุณก็ไม่เบาเหมือนกัน”

“ถ้าอย่างนั้นคุณช่วยโอกาสจูบผู้หญิงหลงตัวเองอย่างฉันทำไม”

“สู้ใจนำปล่อยให้คุณล้มซะก็ดี ผมไม่ใช่ผู้ชายประเภทนั้น ไม่เหมือนคุณหรอก เจอกันครั้งแรกก็จูบซะแล้ว...อ้อ นั่นนับเป็นจูบแรกของเราสินะ อันนี้จูบที่สอง” ชายหนุ่มส่งยิ้มกริ่มกริ่ม ไม่รู้ทำไมถึงอยากแก้งผู้หญิงคนนี้นัก ยิ่งเห็นหน้าตาตอนเหลือ โกรธจนแก้มแดงก่ำ ก็นึกชอบใจ

พัชราใจเต้นแรงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนจนต้องรีบหลบสายตา “ผู้ชายอย่างคุณ วันๆ คงหมกมุ่นแต่เรื่องจูบไซ้ใหม่ พูดตอกย้ำอยู่ได้ไม่จบไม่สิ้นสักที”

“เรื่องจูบธรรมดาไปเลยหากเทียบกับเรื่องแต่งงานของคุณ غامจริง คุณรู้จักผมดีแล้วหรือ รู้ได้ยังไงว่าเป็นคนดี และกล้าที่จะฝากชีวิตด้วย” ชายหนุ่มถามอย่างสนใจ

“แค่สามเดือน ฉันไม่ได้คิดอะไรทั้งนั้นแหละ...”

“ผมไม่ใช่สามีชั่วคราวนะคุณ ทำไมคุณไม่ลองกลับไปถามแฟนเก่าที่ต่อหน้าผมล่ะ บางทีเขาอาจจะอยากแต่งงานกับคุณก็ได้ เห็นบอกรักกันขนาดนั้น” ชายหนุ่มมิวายรื้อฟื้น ยังจำบทสนทนาที่ทั้งคู่ทะเลาะกันได้ดี

พัชรากรลอกตา แฟนเก่าคนนี่ตามติดเธอตั้งแต่เข้าคลาสแรกของการมาเรียนที่นิวยอร์ก พอใกล้จบเธอเลยตกลงลงคบบ้างๆ ไม่ได้คิดอะไร จึงได้รู้ว่าวันๆ ในสมองของหมอนี้มีแต่เรื่องบนเตียง และเธอยังจับได้ว่าเขานอกใจนอนกับเพื่อนร่วมคลาสของเธออีก แต่เธอก็ไม่ได้นึกเสียใจแม้แต่น้อย เพราะเวลาแค่หนึ่งเดือนไม่ได้นานนักและยังเจอกันแทบนับครั้งได้ เธอจึงไม่อินที่เขาบอกว่ารัก รู้อยู่แล้วว่าเป็นคำโกหก จึงหยิบยกเรื่องนอกใจมาขอเลิกซะเลย และที่ไม่กลับไปขอให้เขาช่วย เพราะรู้ว่ามารดาจะไม่มีวันยอมรับผู้ชายที่เธอเลือกเอง

“คุณแม่ชอบคุณ และท่านก็คิดว่า...”

“อ้อ เลยอยากแต่งงานกับคนที่แม่ทำให้ ยิ่งได้พูดคุย คุณทำให้ความสงสัยของผมเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ว่ามีเหตุผลอะไรถึงต้องทำอย่างนั้น” เขาขยับเข้ามาใกล้ ขณะเดียวกันหญิงสาวก็เดินถอยหลัง

“แต่งงานก่อนสิแล้วจะบอก”

“ไว้...คุณผู้หญิง غامจริง ตั้งแต่เดินเข้ามาพูดเรื่องนี้ เคยคิดบ้างไหมว่าคุณไม่ได้เสียเปรียบอะไรเลย มีแต่ได้เปรียบอย่างเดียว และคิดว่าผมจะต้องยอมทำตามง่ายๆ อย่างนั้นหรือ”

“แต่ฉันไม่เห็นว่ะ...”

“แล้วความรู้สึกครอบครัวของผมล่ะ คุณแม่ผมจะคิดยังไงถ้า

ลูกชายท่านแต่งงานและเลิกภายในสามเดือน ที่สำคัญ ท่านเอ็นดูคุณ
มากนะเพชร ถ้าท่านรู้ว่าคุณไม่ได้เป็นอย่างที่ท่านเห็น คงผิดหวัง”

ประโยคนั้นทำให้หญิงสาวรู้สึกผิด ยอมรับว่าเห็นแก่ตัว แต่ถ้า
ไม่จนตรอกแล้วเธคงไม่ทำ หญิงสาวเปิดกระเป๋าหยิบของบางอย่าง
ออกมายัดใส่มือภริทศ

“ฉันไม่เคยอยากให้ใครมาคาดหวังในตัวตนของฉัน และมันจะ
ดีมากหากคุณแม่ของคุณลดความคาดหวังลง ถ้าเปลี่ยนใจก็โทร
มานะคะ”

“ถ้าผมไม่ตกลงล่ะ”

“ฉันแค่หาคนใหม่เท่านั้นเอง” พัทธาพูดจบเดินจากไปทันที
ภริทศมองพัทธาด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความสงสัยที่เพิ่มหนัก
ขึ้นเรื่อยๆ ผู้หญิงคนนี้มีจุดประสงค์อะไรกันแน่ เหมือนเธอพยายามจะ
หนีบางอย่าง เขาเข้าใจถูกต้องหรือไม่ ชายหนุ่มครุ่นคิด ตั้งใจจะเดิน
กลับห้องทำงาน แต่ถูกใครบางคนที่เจอกันเมื่อเช้าขวางเอาไว้

“สวัสดิ์ค่ะคุณภริทศ”

“มีอะไรหรือเปล่าครับ” ชายหนุ่มถามกลับอย่างสงสัย

“พลอยอยากจะมาขอบคุณที่คุณช่วยไว้ค่ะ พลอยไม่รู้เลยว่า
คุณเป็นพี่ชายของผู้บริหาร พลอยทำซุ่มซ่ามจนคุณเข้า อย่าโกรธพลอย
นะค่ะ” หญิงสาวพูดเสร็จยกมือไหว้ ทว่าภริทศกลับห้ามไว้

“คุณไม่ได้ทำอะไรผิด แค่อุบัติเหตุ อย่าคิดมากสิ”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะค่ะ พลอยเป็นพนักงานใหม่ ก็...กลัวว่าอาจ
จะทำอะไรไม่ถูกใจ” พัทธาแสดงสีหน้าเป็นกังวลอย่างเห็นได้ชัด

ภริทศเห็นอีกฝ่ายที่ดูจะคิดมากเกินไปก็ส่ายหน้า “คุณคือ
พนักงาน ไม่ใช่ทาส ในสายตาของผู้บริหาร เราวัดกันที่ผลงาน ถ้าคุณ
ไม่ได้ทำอะไรผิด ก็ไม่มีอะไรต้องคิดมาก ผมขอตัวก่อน”

ว่าแล้วร่างสูงก็เดินเข้าลิฟต์ไปทันทีโดยไม่ได้สนใจคนตรงหน้า

อีก เพราะคนเดียวที่ดึงดูดความสนใจของเขาได้ในตอนนี้คงหนีไม่พ้น
ผู้หญิงที่ยื่นข้อเสนอเรื่องการแต่งงาน

แม้ภริทศจะจากไปแล้ว ทว่าแววตาของพัชรียังคงหวานเชื่อม
หญิงสาวอมยิ้มเดินไปยังห้องน้ำที่อยู่ไม่ไกล เข้ามามีเพียงความเงียบ
ไม่มีใครอยู่เลยสักคน ก็ทอดมองตัวเองในกระจกแล้วรำพันออกมา
เบาๆ

“คุณภริทศ พลอยตกหลุมรักคุณเข้าให้แล้ว”

ผลัวะ!

ประตูห้องน้ำด้านในสุดเปิดออกอย่างแรงทำให้พัชรีสะดุ้งสุดตัว
สีหน้าตื่นตกใจด้วยกลัวว่าจะจะเป็นพนักงานด้วยกันได้ยิน แต่พอเห็นคน
เดินมากลับต้องตกใจหนักกว่าที่คิดไว้เสียอีก

“พี่เพชร”

พัชราได้ยินหมดทุกอย่าง อันที่จริงก่อนหน้านั้นก็ตั้งใจจะย้อนกลับ
ไปพูดกับชายหนุ่ม แต่บังเอิญเห็นพัชรีเดินเข้าไปคุยกับภริทศ ไม่ได้ยิน
ว่าคุยอะไรกัน แต่พอเห็นคนเป็นน้องเดินมาทางนี้จึงรีบหลบในห้องน้ำ
อดสงสัยไม่ได้ว่าเธอมาทำอะไรที่นี่ แต่สายตาเหลือบไปมองป้าย
พนักงานก็นึกถึงที่มารดาบอกว่า พัชรีได้งานแล้วเป็นพนักงานฝ่ายการ
ตลาดที่โรงแรมแห่งหนึ่ง และโลกก็กลมมากที่ดันเป็นโรงแรมของภริทศ

“ยืนฝืนกลางวันอยู่หรือไง”

“เอ่อ พี่เพชรมาได้ยังไงคะ” พัชรีเอ่ยถามพี่สาว

“ฉันจะมาได้ยังไงไม่สำคัญ แต่ผู้ชายที่เธอกำลังพูดถึง ไม่ใช่คน
ที่จะเอามาได้ง่ายๆ หรอกนะ” พัชราพูดเสร็จ เดินเข้าไปใกล้น้องสาว
ต่างมารดา จ้องเขม็งด้วยแววตาไม่เป็นมิตร

ท่าทางอ่อนแอ ตีหน้าเศร้ามันทำให้มือของเธอสั่นเป็นระยะ แม้
พัชราเองก็สร้างภาพลักษณ์ที่ดึงดูดหน้าผู้ใหญ่ ตัวตนแท้จริงเป็น
อีกอย่าง แต่อย่างน้อยก็แตกต่างจากพัชรี ที่ในหัวไม่เคยคิดแต่เรื่องดี ๆ

ฉากหน้าสร้างภาพเล่นละครดราม่า ขณะที่ภายในเต็มไปด้วยความ
อิจฉาเต็มอก

“หมายความว่ายังไงคะ พลอยไม่เข้าใจ”

“อยู่กับฉันสองคนเลิกเสแสร้งสักที เราต่างรู้ว่าอะไรเป็นอะไร”
แววตาของผู้เป็นน้องเปลี่ยนไป “เหมือนกับพี่เพชรแกล้งทำตัว
เป็นสาวเรียบร้อย กุลสตรีนะหรือคะ”

พัชรภระตุกยิ้ม “ใช่ แต่อย่างน้อยฉันก็ไม่ได้ซ่อนพิษร้ายเอาไว้
เหมือนเธอ...ฉันขอเตือน อย่ายุ่งกับผู้ชายคนนั้น”

“ทำไมพลอยจะยุ่งไม่ได้ คุณทศโสดและ...”

“เธอไม่รู้สินะว่าเขาเป็นคู่หูตัวของฉัน และอนาคต เราก็อาจจะ
ได้หมั้นและแต่งงานกัน”

ประโยคนี้ของพี่สาวทำให้พัชรีเกิดความรู้สึกร้อนรุ่มในอก พลังคิด
ว่าอะไรก็ตามที่อยากได้ อะไรก็ตามที่อยากมี พัชราจะเป็นคนได้มัน
ไปทั้งหมด ไม่เคยมีอะไรเป็นของเธอก่อนเลยแม้แต่ครั้งเดียว

“คุณพ่อไม่เห็นบอกพลอยและ...”

“คุณพ่อนะหรือจะบอกเธอ...รู้ว่าคุณ่านเคยสนใจอะไรที่ไหน
แย่น้อยนะพัชรี ดูเหมือนเธอจะฝันสลายซะแล้ว” พัชราหัวเราะ เดิน
ไปยังอ่างล้างมือก่อนจะมองน้องสาวต่างมารดาผ่านทางกระจกที่แสดง
สีหน้าไม่พอใจจนปิดไม่มีด

“แต่สถานะพี่เพชรกับเขายังเป็นแค่คู่หูตัวนี่คะ เขาอาจจะไม่
สานต่อก็ได้”

ดูทำน้องสาวคงไม่ยอมง่ายๆ พัชราจึงขยับถอยมายืนชั้นหลัง
ของพัชรี จากนั้นจับต้นคออีกฝ่ายเอาไว้แน่น

“พี่เพชรปล่อยพลอยนะ พลอยเจ็บ!” หญิงสาวพยายามดึงมือ
ออก แต่ไม่สำเร็จ

“มองตัวเองในกระจกชัดๆ สิพัชรี เธอกับฉัน เราไม่เหมือนกัน

เลยถูกไหม อย่าลืมนะว่า เพชรก็ยังเป็นเพชรวันยังค่ำ ส่วนเธอก็เป็นได้แค่พลอยราคาถูก เก็บไปคิดให้ดี ตัดใจซะ เขาเป็นผู้ชายของฉันและอะไรที่เป็นของฉัน เธอจะไม่มีวันแย่งไปได้!” พัทธาปล่อยต้นคอ มองผ่านกระจกพร้อมกับแสบยิ้มก่อนจะเดินออกไปด้านนอก ไม่ได้สนใจคนด้านในอีกเลย พอพ้นออกมาเธอก็ถึงกับถอนหายใจพริ้ว เมื่อนึกถึงสิ่งที่พูดก็กระตาคปาก

“บ้าจริง ผู้ชายของฉัน นี่ฉันพูดออกไปแล้วยังไง แต่มันก็จริงนี่ เขาจะทำให้ฉันพ้นจากสิ่งที่เป็นอยู่ ยังไงก็ถือว่าไม่ผิดละนะ” เมื่อตกลงกับตัวเองเรียบร้อยแล้วก็ตัดสินใจกลับบ้าน เพราะใกล้ได้เวลาที่มารดาจะกลับจากวัดแล้ว คิดถึงการกระทำของพัชรี ก็อดโมโหไม่ได้ เธอเกลียดผู้หญิงคนนี้และมันไม่มีสิ่งไหนเปลี่ยนได้เลย

แต่เมื่อคิดถึงจูบที่สองซึ่งเกิดขึ้นอย่างไม่ทันตั้งตัว มือบางยกขึ้นแตะริมฝีปากเบาๆ “แยะซะมัด ฉันเสียให้ผู้ชายคนนี้สองจูบแล้วหรือไม่เคยมีใครได้มากเท่านี้มาก่อนเลยนะตาบ้า น่าจะโดนเตะฝ่าหมากอีกสักที”

เธอพูดอย่างหงุดหงิดแล้วเดินเข้าลิฟต์ทั้งที่รู้ว่าจูบครั้งนี้เกิดจากการช่วยเธอ แต่หากเขาไม่ดึงแรง จูบครั้งนี้จะเกิดขึ้นได้อย่างไร เธอจึงตั้งต้นว่าเป็นการฉวยโอกาส จริงอยู่ว่าจูบแรกเธอตั้งใจ แต่จูบนี้เปล่าสักหน่อย เมื่อคิดถึงความจริงที่ภริยาคิดไม่ยอมช่วยก็ไม่แปลกใจ คงไม่มีผู้ชายคนไหนยอมรับข้อเสนอบนนี้หรือกลิ้งสิ่งที่พัชราต้องการคือไปจากที่นี่ แต่เมื่อชายหนุ่มไม่ช่วย แผนอื่นก็คิดไม่ออก หรือว่าเธอจะต้องติดกับสิ่งที่เป็นอย่างอยู่ตลอดไป

ทางด้านพัชรีเมื่อได้อยู่ตามลำพังแวตาก็วาวโรจน์ มองตัวเองในกระจก มือบางกำแน่นเข้าหากัน

“ถึงพลอยอย่างฉันจะดูไม่มีราคาอะไรเทียบเท่าเพชร แต่ฉันจะทำให้เธอเห็นว่าสักวัน มันจะเปล่งประกายจนเพชรอย่างเธอดูไร้ค่า

“ไปเลย พัชรา!”

เมื่อได้นั่งอยู่ตามลำพังภายในห้อง การได้เจอพัชราทำให้ เขาไม่มีสมาธิจะทำงานอีกเลย เพราะเขาแต่คิดถึงเงื่อนไขแสนประหลาดที่ยากจะยอมรับนั้น แม้จะบอกว่าเป็นเรื่องแปลกที่ไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะมีผู้หญิงคนไหนกล้ายื่นข้อเสนอแบบนี้กับเขา และนั่นทำให้หนีซ้ายซ่างสงสัยและขึ้นขอรับการพิสูจน์หาความจริงของชายหนุ่มทำงาน

“เพราะอะไรกันนะพัชรา คุณทำแบบนี้ไปเพื่ออะไร”

หากลองถามแพรวพรรณ มารดาจะยิ่งตั้งความหวังหรือเปล่า เขาอยากให้ผู้เป็นแม่ลดความรู้สึกที่มีต่อหญิงสาวลงอย่างที่พัชราได้แนะนำก่อนหน้านั้น ด้วยรู้ว่าท่านเคยผิดหวังมาแล้วครั้งหนึ่งกับว่าที่คู่หมั้นของญาติที่มองผิดพลาดจนได้รับอันตรายเกือบถึงชีวิต ทว่ารู้ดีว่าครั้งนี้ไม่เหมือนกัน มีบางอย่างบอกให้ชายหนุ่มมั่นใจว่าพัชราไม่ใช่ผู้หญิงอย่างนั้น เธอเป็นคนตรงไปตรงมาเปิดเผย ขณะเดียวกันภาพลักษณ์สาวหวานนั้นคือการแสดงหรือเป็นอีกตัวตนหนึ่งที่เขาเองก็ยังไม่เข้าใจ หรือว่าที่บ้านจะเข้มงวดมากเกินไป หากเป็นจริง หญิงสาวไม่น่าจะทำตัวแตกต่างได้ขนาดนี้ เธอพูดเรื่องการย้ายไปอยู่อเมริกาเหมือนต้องการหนีใครหรือหนีไปจากที่นี้อย่างไรอย่างนั้น พอคิดมาถึงตรงนี้ก็เจอทางตันจนเขาต้องถอนหายใจ

“แล้วเราจะสนใจเธอทำไมวะ”

โคแก่ไม่รู้เลยว่าหน้าอ่อนนี้กำลังมีอิทธิพลเข้ามาในจิตใจ เมื่อคิดถึงจุดที่สองซึ่งเกิดจากความไม่ตั้งใจ มือหนาก็ยกขึ้นแตะริมฝีปากเบาๆ ก่อนจะกระตุกยิ้มด้วยความพึงพอใจ